

اداره خانہ سی :

فصلہ ہفتہ بازار سی سائیکل خانہ ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آرژستووولوس د. خریلیدیس

'Ασ'Ολα

Γεμάται γρος. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ

ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ

ΕΙΣ κάλοιο γραφείον παρουσιάσθη ἕνας κύριος· ὁ κύριος αὐτὸς ἦτο πατέρας καὶ ἤρχετο νὰ παρακαλέσῃ τὸν διευθυντὴν τοῦ γραφείου, ὅπως δάσῃ συστατικὸν διὰ τὸ παιδί του, τὸ ὁποῖον

εἶχε τελειοποιήσῃ τὸ γυμνάσιον καὶ θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὸ πρακτικὸν στάδιον.

— Καὶ ποῦ εἶναι τὸ παιδί σου; ἠρώτησεν ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου, ἔτοιμος νὰ δάσῃ τὸ συστατικὸν ἐπισκεπτήριον.

— Ἐντράπηκε νὰ ἔλθῃ, ἀπήντησε μὲ πολλὴν φυσικότητα ὁ πατέρας.

Ἡ ἐποχὴ αὐτὴ εἶναι ἐποχὴ τῶν συστατικῶν γραμμάτων. Κάθε παιδί, ποῦ τελειώνει τὸ σχολεῖον, κάθε παιδί, τὸ ὁποῖον διακόπτει τὰ μαθήματα καὶ θέλει κάπου νὰ εἰσαχθῇ, θὰ ζητήσῃ νὰ προμηθευθῇ ἕν συστατικὸν γράμμα ἀπὸ κάποιον φιλικὸν πρόσωπον, γνωστὸν εἰς τὸ ἐμπόριον, εἰς τὴν βιομηχανίαν, εἰς τοὺς χρηματιστικὸς κύκλους.

Καὶ τὰ συστατικά αὐτὰ γράμματα κυκλοφοροῦν ἀφθονά, διότι κανεὶς δὲν τὰ ἀρνείται, καὶ ὅλοι, ὅλοι μας, χωρὶς νὰ ἐξετάσωμεν ἀκόμη ποῖον συστήνομεν, δίδομεν ἕν συστατικὸν γράμμα κατὰ παράκλησιν.

Τώρα ἐλάτε νὰ ἐξετάσωμεν μαζί τί σημασίαν ἔχουν τὰ συστατικά γράμματα καὶ ἂν πρέπη σεῖς νὰ τὰ ζητήσῃτε καὶ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃτε.

Ἐν πρώτοις, ἐπειδὴ, καθὼς σὰς εἶπον καὶ ἀνωτέρω, τὰ συστατικά γράμματα δίδονται ἀφθονά καὶ ἀσυζητητέ, δι' αὐτὸ δὲν ἔχουν κάμμιναν σημασίαν, διότι δὲν

λαμβάνονται διόλου σχεδὸν ὑπ' ὄψιν. Ὁ καθεὶς, ποῦ παίρνει ἕν συστατικὸν γράμμα γιὰ κάποιον νέον, ὅστις ζητεῖ θέσιν, δὲν δίδει μεγάλην προσοχὴν εἰς τὰ γραφόμενα, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ τί ἀξίαν καὶ ποῖα προσόντα ἔχει ὁ νέος.

Ὅποιος ἔχει ἀνάγκην διὰ τὴν ἐργασίαν του ἀπὸ ὑπάλληλον, δὲν θὰ στηριχθῇ εἰς τὰ τυπικὰ καλὰ λόγια, ποῦ θὰ ἴδῃ γραμμένα, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀξίαν, τὰς γνώσεις, τὴν ἰκανότητα καὶ τὴν ἐργατικότητα τοῦ νέου.

Ἄς μὴ νομίσῃ ποτὲ ὁ νέος, ὅτι μὲ ἕν συστατικὸν γράμμα εἰμπορεῖ νὰ ἀναπληρώσῃ τὰ προσόντα αὐτὰ τὰ ἀπαραίτητα.

Ἄλλως τε, καὶ ἂν πεισθῇ ὁ διευθυντὴς τῆς ἐργασίας εἰς τὸ συστατικὸν γράμμα, ποῦ κομίζει ὁ νέος, καὶ ἂν τὸν διορίσῃ ἀκόμη, ποῖος θὰ τοῦ ἀρνηθῇ τὸ δικαίωμα νὰ παύσῃ τὸν νεαρὸν ὑπάλληλόν του, ὅταν αὐτὸς δὲν δεῖξῃ, ὅτι ἔχει προσόντα;

Λοιπὸν, τὰ συστατικά γράμματα δὲν εἰμποροῦν νὰ ἀναπληρώσωμεν πνευματικά καὶ ἠθικὰ προσόντα. Πρὸς τί, λοιπὸν, νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃτε;

Ἐπὶ ἀκόμη καὶ ἕνας ἄλλος λόγος σπουδαῖος, διὰ τὸν ὁποῖον σὰς συνιστῶ νὰ μὴ χρησιμοποιήσῃτε συστατικά γράμματα, ὅταν πρόκηται νὰ παρουσιασθῇτε κάπου, διὰ νὰ ζητήσῃτε ἐργασίαν. Ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι ὁ ἑξῆς:

Ὅταν εἰς νέος κατέχῃ συστατικὸν γράμμα, στηρίζει ὅλας τὰς ἐλπίδας του εἰς αὐτὸ, παραμελεῖ κάθε τελειοποίησιν του, δὲν ἐπιδεικνύει κάμμιναν προσπάθειαν καὶ παθαίνει ἀκριβῶς τὸ ἴδιον μὲ ἐκείνον, ὁ ὁποῖος φέρεται ὡς κληρονόμος περιουσίας καὶ στηρίζει τὰς ἐλπίδας του εἰς αὐτὴν καὶ μόνην.

Φαντασθῆτε, ὅτι μίαν στιγμὴν ἔλειψε τὸ ἕν ἢ τὸ ἄλλο· φαντασθῆτε, ὅτι δὲν ἔχει τὰ συστατικά του γράμματα καὶ τὴν περιουσίαν του.

Αὐτὸς θὰ μείνῃ κατατρομαγμένος καὶ ἀνίκανος νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ ζήσῃ, ἂν βέ-

βαια μόνον ἐκεῖνα εἶναι τὰ στηρίγματά του.

Ἦκούσατε τί ἀπήντησεν ὁ πατέρας τοῦ υἱοῦ εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ γραφείου καὶ θὰ σὰς ἔκαμε βέβαια ἐντύπωσιν.

Εἶπεν, ὅτι τὸ παιδί του ἐντρέπετο νὰ παρουσιασθῇ. Ἄλλὰ διατί;

Παιδί, τὸ ὁποῖον εἶχε καὶ μόρφωσιν καὶ πόθον νὰ ἐργασθῇ, πῶς ἐντρέπετο μόνον του νὰ ζητήσῃ ἐργασίαν καὶ νὰ ἐπιδείξῃ τὰ προσόντα του;

Νομίζετε, ὅτι οἱ μεγάλοι ἄνδρες ὅλοι προήχθησαν μὲ συστατικά; Ὁχι!

Ἐπέδειξαν τὰ στηρίγματά των, τὴν ἀξίαν, τὴν τιμιότητά των καὶ κατετάχθησαν καὶ προήχθησαν.

Παιδιά, τὸ καλλίτερον συστατικὸν, ἀκούσατέ μου, τὸ ἔχετε εἰς τὰ χέρια σας, κατέχετε τὸ συστατικὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀδιάψευστον καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ σὰς τὸ ἀρνηθῇ κανεὶς: εἰσθε σεῖς οἱ ἴδιοι. Προσπαθήσατε νὰ ἐπιτύχετε τὴν ἐμπιστοσύνην ἐκείνων, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ζητεῖτε κάτι. Καὶ διὰ νὰ κατορθώσετε αὐτὸ, πρέπει νὰ ἔχετε αὐτοπεποίθησιν, ὅχι εἰς τὴν ἐπαρσίαν σας, ἀλλὰ εἰς τὰς γνώσεις σας, τὴν τιμιότητά σας καὶ τὴν ἀξίαν σας.

Μὴ χρησιμοποιήσῃτε συστατικά γράμματα. Παρουσιασθῆτε μόνον, ἀναπτύξτε τί ζεύρετε, τί εἰμπορεῖ νὰ προσφέρετε, τί ἰκανότητα ἔχετε. Καὶ ἀναλάβετε μόνον σας, ὡς ἄνδρες πλέον, τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκτελέσετε, ὅσα ὑπεσχέθητε.

Μάθετε, ὅτι ὁ ἐργοδότης θὰ σὰς ἐμπιστευθῇ μὲ μεγαλειτέραν προθυμίαν, παρὰ ἂν τοῦ ἐφέρατε δέκα συστατικά· ὁ μεγαλειτέρος καὶ ὁ καλλίτερος ἐγγυητὴς διὰ κάθε ἕνα εἶναι ὁ ἑαυτὸς του.

Μὴ λησμονήσῃτε τοῦτο καὶ θὰ μὲ ἐνθουμῆσῃτε ὡσάκις ἐπιτυχάνετε.

ΦΟΙΒΟΣ

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μετ' Ιδιαίτερου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐπιδομένου ἐβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΣΤΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60

τὸ ἐξωτερικόν „ „ „ „ Φρ. 20

Δι' ἐγγράφαι προεπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΜΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΗ ΣΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΗΣ

Όλος ὁ κόσμος τοῦ μικροῦ ἐκείνου χωριοῦ ἦτο εἰς πολλὴν κίνησιν. Φαντασθῆτε! ἓνα μεγάλο γεγονός! Ἐίχεν ἐπισκεφθῆ τὸ χωριὸν ἓνας ὄμιλος ἀπὸ σχοινοβάτας, ὁ ὅποιος ἔδωκε χθὲς μίαν παράστασιν!

Ὁ ὄμιλος αὐτὸς τῶν σχοινοβατῶν ἀπετελείτο ἀπὸ ἓνα ἄνδρα, μίαν γυναῖκα, ἓν παιδί ἐννέα-δέκα ἐτῶν καὶ μίαν ἀρκοῦδαν.

Ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα ἦσαν Ἀθίγγανοι μιλῶσαν μίαν ἰδιαιτέραν γλῶσσαν καὶ εἶχον ἀγριεμένα πρόσωπα. Μόνον τὸ παιδί εἶχε λεπτὴν φυσιογνωμίαν· αὐτὸ δὲν ἦτο Ἀθιγγανόπαιδο.

***

Ἀφοῦ ἔμειναν μιά βραδυὰ εἰς τὸ χωριὸν οἱ σχοινοβάται, τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ ἔφρουγαν. Ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸν κεντρικὸν δρόμον τοῦ χωριοῦ καὶ ὄλοι ἐβγαίναν εἰς τῆς πόρτες καὶ εἰς τὰ παράθυρα, διὰ νὰ ἴδουν τὸ θέαμα.

— Περνοῦν οἱ σαλτιμπάγκοι! οἱ σαλτιμπάγκοι περνοῦν! ἐφώναζαν μικροὶ καὶ μεγάλοι.

Οἱ μεγάλοι ἐβλεπαν τὴν δυστυχίαν τῶν σχοινοβατῶν ἐκείνων, ποῦ ἦσαν κατακουρελιασμένοι καὶ πτωχοί. Οἱ μικροὶ μόνον ἐξήλευαν τὴν τύχην τοῦ συνομηλίκου τῶν καὶ ἔλεγαν μετὰ τῶν:

— Νὰ εὐτυχία! νὰ παιδί εὐτυχισμένο! ὅλην τὴν ἡμέρα στοὺς δρόμους καὶ ἐλευθέρου! δὲν τὸ κλείουν σὰν κ' ἔμᾶς εἰς τὰ σχολεῖα!

***

Καὶ ὅμως, ἂν ἐρωτοῦσαν τὸν μικρὸν ἐκείνον σχοινοβάτην, θὰ ἤκουον ἄλλα πράγματα, ὅπως διόλου διάφορα ἀπὸ ἐκεῖνα, ποῦ ἐφαντάζοντο.

Τὸ μικρὸ ἐκεῖνο παιδί ἦτο πολὺ δυστυχισμένο. Ἄνῆκε σὲ μιά καλὴ οἰκογένεια κάποιου χωριοῦ, μὰ οἱ γονεῖς του ἀπέθαναν ἔνωρῖς, καὶ ἡ γραῖα θάλα του, ποῦ τὸ προστάτευε, καὶ ἐκεῖνη εἶχε πεθάνει.

Μόνον, λοιπόν, ὀλόμονον εἰς τὸν κόσμον, ἠκολούθησεν αὐτοὺς τοὺς σχοινοβάτας, ἔμαθε νὰ κάμῃ μερικὰς τοῦμπες, νὰ χορευῇ μαζί μὲ τὴν ἀρκοῦδα καὶ ἔτρωγε μιά φορά τὴν ἡμέραν ἓνα κομμάτι μαῦρο ξερὸ ψωμί.

Ὡ! ὁ μικρὸς ἐκεῖνος σαλτιμπάγκος ἦτο πολὺ δυστυχισμένο!

***

Ἐπερνοῦσαν καὶ οἱ τρεῖς αὐτοί, μαζί μὲ τὴν ἀρκοῦδά των, τὸν δρόμον τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ φύγουν. Ὅταν ἐφθάσαν πλέον κοντὰ εἰς τὴν ἐξοδὸν του, εἰς τὰ τελευταῖά του σπῆτια εἶδαν μέσα εἰς ἓνα εὐμορφο κῆπον μίαν ὄραιαν ἑπαυλίαν.

Εἰς τὸν κῆπον εἰργάζοντο μερικοὶ χωρικοί, ἐπάνω δὲ εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ σπιτιοῦ ἓνας κύριος μὲ εὐγενὲς ἐξωτερικόν, μὰ μαῦρη φορεσιά, ὑψηλὸς καὶ χλωμὸς ἐπέβλεπεν.

Ἡ γυναῖκα τοῦ σαλτιμπάγκου ἐπλησίασε καὶ ἤρχισε νὰ παρακαλῇ:

— Κύριο... ἀφεντικό... δόσε, παρακαλῶ, φορεσιά ροῦχα, φορέσει ἄνδρος· ἐμεῖς φτωχό, παράδες ὄχι!

Ὁ κύριος ἐνόησεν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἀσυνάρτητα λόγια τὸ τί ἐζητοῦσαν οἱ σαλτιμπάγκοι καί, ἀφοῦ ἔρριψε μιά ματιά εἰς τὸν ἄνδρα, τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδί, εἶπε:

— Κυρά μου, δὲν ἔχω ροῦχα γιὰ τὸν ἄνδρα σου. Ἐχω μολαταῖα μιά φορεσιά γιὰ τὸ παιδί σου.

Καὶ ἐφώναξε τὸν μικρὸ σαλτιμπάγκον, τὸν ἔβαλε μέσα εἰς τὸ σπῆτι του, ἤνοιξεν ἓνα συρτόρι, ἔβγαλε μιά ὀλοκαίνουργη φορεσιά παιδική καὶ τοῦ τὴν ἔφορεσε μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια καὶ μὲ στεναγμό.

Ἄλλοίμονον! ὁ κύριος ἐκεῖνος ἦτο πατέρας καὶ τὸ παιδί του εἶχε πεθάνει...

***

Ὁ μικρὸς σχοινοβάτης ἠὲχαρίστησε τὸν ἀγαθὸν κύριον, ἐφίλησε τὸ χέρι του ἀπὸ εὐγνωμοσύνη καὶ ἐπῆγε νὰ ἀνταμώσῃ τοὺς δύο Ἀθιγγάνους, ποῦ εἶχαν προχωρήσει.

Αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν, ὅταν εἶδαν τὸν μικρὸ μὲ μιά τόσο εὐμορφη φορεσιά. Ὁ ἄνδρας τὸν ἐξήλευεν, ἡ γυναῖκα παρατηροῦσε μὲ περιέργεια.

— Λεῖπει ἓνα κουμπί, εἶπεν ἐκεῖνη, ἐξετάζοντας τὰ ροῦχα μὲ προσοχήν.

Τὸ παιδί τότε, εἶσι ἐκ περιεργείας, ἔβαλε τὸ χέρι εἰς τὴν τσέπη, μὲ σκέψιν, ὅτι ἴσως ἦτο δυνατόν νὰ εὑρεθῇ τὸ κουμπί· καὶ πράγματι τὸ εὔρε καὶ τὸ δεικνύει εἰς τὴν γυναῖκα.

Ἄλλ' ὄχι, δὲν ἦτο κουμπί ἐκεῖνο, ποῦ εἶχεν εὔρει, ἦτο μιά χρυσοῦ λίρα!

Τί χαρά! τὰ μάτια τοῦ Ἀθιγγάνου ἐξήστραψαν, εἶχε καιρὸν νὰ ἴδῃ χρυσοῦν νόμισμα· ἡ γυναῖκα του ἐπληδοῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς. Ἀλλὰ τὸ παιδί ἐναντιώθη.

— Ὅχι, εἶπεν, ἡ λίρα δὲν εἶναι δική μου, οὔτε δική σας· ὁ κύριος μοῦ ἔδωκε τὴν φορεσιά, ὄχι καὶ τὴν λίρα. Θὰ ἤμουν κλέπτης, ἂν θὰ τὴν ἐκρατοῦσα· ὄχι, πρέπει νὰ τὴν γυρίσω πίσω.

ἠκολούθησε μιά ζωηρὰ φιλονεικία. Ἀλλὰ ὁ μικρὸς ἐνίκησεν. Ἐπῆρε τὴν λίραν καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν ἑπαυλίαν.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, μέσα εἰς τὴν φορεσιά, ποῦ μοῦ ἔδώσατε, εὔρηκα αὐτό· δὲν μοῦ ἀνήκει, σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ κρατήσετε.

***

Ὁ κύριος ἐξεπλάγη διὰ τὴν τιμιότητα καὶ τὴν εὐθύτητα τοῦ παιδιοῦ, παρετήρησεν, ὅτι δὲν ἦτο Ἀθίγγανος, καὶ ὅτι εἶχεν εὐγενὴ φυσιογνωμίαν, ἂν καὶ ἦτο ἀδύνατο καὶ τάλαιπωρημένο. Ἐλαβεν ἐνδιαφέρον δι' αὐτό. Ἐνθυμήθηκα τὸ πεθυσμένο παιδί του.

— Σ' ἀρέσει ἡ τύχη σου; τὸ ἠρώτησεν.

— Ὡ! κύριε! νὰ εἰξεύρατε πόσον εἶμαι δυστυχὴς, πόσον ζηλεύω τὰ ἄλλα παιδιὰ, ποῦ ἔχουν γονεῖς, ποῦ ἔχουν κάποιον νὰ τὰ ἀγαπᾷ, νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον!...

— Καὶ πῶς εὐρέθης μαζί μὲ τοὺς σαλτιμπάγκους;

Τότε ὁ μικρὸς διηγῆθη τὴν ἱστορίαν του. Ὁ κύριος συνεκινήθη.

— Δέχεσαι νὰ ζήσης μαζί μου; τὸν ἠρώτησε, δέχεσαι νὰ γίνῃς παιδί μου; Θὰ μένης ἐδῶ, θὰ πηγαίνῃς εἰς τὸ σχολεῖον, θὰ ἀναπτυχθῇς.

Φαντάζεσθε τὴν χαρὰν τοῦ μικροῦ, ὁ ὅποιος, ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ, ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ καταφιλοῦσε τὰ χέρια τοῦ εὐεργέτου του.

***

— Δὲν θέλω, ἐν τούτοις, νὰ ἀδικήσω κἀνένα· πήγαίνε, φώναξε τοὺς δύο σαλτιμπάγκους· θὰ τοὺς ἀποζημιώσω μὲ χρήματα, διότι θὰ σὲ πάρω ἀπὸ αὐτοὺς.

Ὁ μικρὸς ἔτρεξε καὶ τοὺς ἐφώναξε. Καὶ τότε ὁ καλὸς κύριος συνεφώνησε μαζί των, τοὺς ἔδωκε δέκα λίρας, διὰ νὰ τοὺς ἀποζημιώσῃ καὶ ἐλευθέρωσεν τὸν μικρὸν, τὸν ὅποιον ἔκαμε παιδί του.

Ὁ πρῶτον μικρὸς σαλτιμπάγκος ἐμεγάλωσεν, ἀνεπιτύχη καὶ ἔγινε καλὸς ἱπαιστήμων.

Καὶ ὅλα αὐτὰ πῶς; Ἀπλοῦστατα, διότι ἦτο τίμιον καὶ εὐλικρινὲς παιδί.

(Roger Dombro)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΑΝΝΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ Θαλῆς εἶπε:

— Τὸ δυσκολώτερον πρᾶγμα εἶναι νὰ γνωρίσῃς τὸν ἑαυτὸν σου.

— Εὐκολώτερον νὰ συμβουλευθῇς τοὺς ἄλλους.

— Κοινώτατον ἡ ἐλπίς.

— Γλυκύτατον ἡ ἐπιτυχία.

— Ἰσχυρότατον ἡ ἀνάγκη.

— Ταχύτατον ὁ νοῦς.

Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Εκ του Γαλλικού)

συνέχεια από σελ. 299

Μίαν μάλιστα φοράν κατεδικάσθη εις μαστίγωσιν. Είς τὰ ἀγγλικά σχολεία ή τιμωρία του ξυλισματος είναι συνειθισμένη και δέν θεωρείται τιμωρία ατιμωτική. Ο Δόνιφαν, λοιπόν, εδέχθη μερικους ξυλισμούς από τον Βίλκοξ, εις τον όποιον έλαχεν ο κλήρος να τον κτυπήση. Η τιμωρία αυτή υπήρξε παραδειγματική και δι' αυτό δέν ελήφθη ανάγκη να επαναληφθῃ.

Είς τὰς 10 Σεπτεμβρίου συνεπληρώθησαν εξ μήνες, άφ' ότου το Σλοῦγκι ειχε πέσει έξω επί των βράχων της νήσου Σερμαίν.

14.—Πρός την άνοιξιν.

Με την ωραίαν εποχήν, ή όποία έπλησίαζε πλέον, οι νέοι άποικοι θά εζετέλουν μερικά σχέδιά των, τὰ όποια ειχον αναγκασθῆ ν' αναβάλουν κατά τον χειμώνα.

Πρός δυσμάς κάμμία ξηρά δέν ήτο πλησίον της νήσου. Προς βορράν και νότον συνέβαινε το αυτό. "Ωστε ή νήσος εκείνη δέν άπετέλει τμήμα άρχιπελάγους τινός του Ειρηνικού; "Όχι, βέβαια, αν έπρεπε κανείς να πιστεύση τον χάρτην του Γάλλου ναυαγού.

Και όμως ήτο δυνατόν να υπάρχουν ξηραι πρόσ τα μέρη εκείνα, αν και ο ναυαγός αυτός δέν τὰς ειχε διακρίνει, και τοῦτο, διότι δέν ειχε τηλεσκόπιον. Οι μικροί όμως ναυαγοί μας ήσαν καλλίτερα εφοδιασμένοι με τὰ κατάλληλα εργαλεία, ώστε θά ήμπορούσαν να εξερευνήσουν την θάλασσαν και θά ανεκάλυπτον ίσως εκείνο, το όποιον ο Γάλλος ναυαγός δέν ειχε την ευκολίαν να ίδῃ.

Εάν λάθωμεν υπ' όψιν τον χάρτην του, ή νήσος Σερμαίν δέν ειχε μακρός περισσότερον από δώδεκα μίλια εις το κεντρικόν της μέρος, προς ανατολάς δηλαδή του σπηλαιου.

Είς το αντίθετον όμως μέρος του λιμένος του Σλοῦγκι ή έκτασις και το έδαφος ήτο άγγνωστον, δι' αυτό έπρεπε να το εξερευνήσουν.

Προτού όμως επισκεφθῶν τὰ διάφορα μέρη της νήσου, έπρεπε να εξερευνήσουν το έδαφος, το όποιον περιλαμβάνετο μεταξύ του δάσους και της λίμνης.

Ητο, άρά γε, το μέρος εκείνο πλούσιον εις δένδρα και θάμνους, από τὰ όποια ήτο δυνατόν να εσπληθηθῶν; Δια να μάθουν αυτά, άπερισσῆ μια έκδρομή κατά τὰς πρώτας ημέρας του Νοεμβρίου.

Αλλ' αν και το έαρ ειχεν άρχίσει αστρονομικώς, ή νήσος όμως Σερμαίν, επειδή εδρίσχετο εις ύψηλότατον γεωγραφικόν πλάτος, δέν ειχεν αισθανθῆ ακόμη την επίδρασίν του.

Ο Σεπτέμβριος και το ήμισυ του Οκτω-

βρίου επέρασαν με πολύ δυνατές κακοκαιρίες. Ακόμη το κρύο ήτο δυνατόν και οι άνεμοι ήσαν ποικιλώτατοι. Κατά την περιόδον της Ισημερίας, ατμοσφαιρικά ταραχαι ειχον ενσκήψει με πολλήν όρμήν, παρόμοιαι με εκείνας, αι όποιαι ειχον παρασύρει το Σλοῦγκι δια μέσου του Ειρηνικού.

Υπό την όρμήν του φοβερού άνέμου, ενόμιζε κανείς, ότι το σπήλαιον και δλη ή σειρά των βράχων θά εσωριάζετο. Όταν δέ ο άνεμος εστρέφετο προς νότον, επειδή δέν υπήρχεν από το μέρος εκείνο εμπόδιον, δι' αυτό εμβαινεν εις το σπήλαιον δλη εκείνη ή φρικώδης παγωνιά.

Ω! ήτο πολύ δύσκολος εργασία, όταν επρόκειτο να κλείσουν την εισοδον του σπηλαιου. Είκοσι φορές ο άνεμος άνοιγε την θύραν και επερνούσε δια του διαδρόμου έως εις την αίθουσαν.

Υπό τὰς συνθήκας αυτάς τὰ παιδιὰ υπέφερον περισσότερον, παρά κατά την εποχήν του κρύου χειμῶνος. Και δέν ήτο μόνον ο άνεμος, εναντίον του όποιου έπρεπε να παλαίσουν οι μικροί ναυαγοί, αλλά και ή βροχή και ή χάλαζα.

Ω; να μή εφθανον αυτά, ή στενοχωρία των παιδιών ηύξανε πολύ περισσότερον, διότι δέν υπήρχε κυνήγι. Ενόμιζε κανείς, ότι όλα τὰ πουλιὰ και τὰ ζῷα επήγγαν εις άλλο μέρος της νήσου, το όποιον επροστατεύετο από τους άνέμους της Ισημερίας.

Εν τούτοις, δέν έμεναν άεργοι εις το σπήλαιον. Το τραπέζι δέν ήμπορούσε να χρησιμοποιηθῆ ως άμαξάκι, διότι το χιόνι ήρχισε να λιώνη. Ο Βάξτερ, λοιπόν, εζήτησε να εῦρη κάποιον τρόπον, με τον όποιον να κατασκευάση εν μεταφορικόν μέσον δια τὰ βαρεία αντικείμενα.

Πρός τοῦτο ειχε την ιδέαν να χρησιμοποιήση δύο τροχούς του ίδιου μεγέθους, οι όποιοι ανήκον εις το βαροθλον του πλοίου. Η εργασία αυτή δέν ήτο ευκολος. Οι δύο τροχοί ήσαν οδοντωτοί και δι' αυτό, άφοῦ ματαίως προσεπάθησαν να καταστρέψουν τὰ δόντια των, άπεφάσισαν να γεμίσουν τὰς κοιλότητας με ξύλα σφικτοβαλμένα. Επειτα συνήνωσαν τους δύο τροχούς με σιδερένιον μοχλόν, επάνω ετοποθέτησαν εν μεγάλο ξύλινο κουτί και μ' αυτόν τον τρόπον κατασκευάσθη άμαξάκι πολύ πρωτογενές. Αυτό όμως το άμαξάκι θά απέδιδε πολλὰς υπηρεσίας. Είναι περιττόν να προσθέσωμεν, ότι, επειδή δέν υπήρχεν άλογον ή ήμίονος ή όνος, τὰ δυνατότερα παιδιὰ της άποικίας θά εχρησιμοποιούντο δια να το σύρουν.

Α! αν κατώρθωνον να εῦρουν τετράποδα ζῷα, τὰ όποια να εγυμνάζοντο, δια να σύρουν το άμάξι, από πόσους κόπους θά απηλλάσσοντο τὰ παιδιὰ! "Ω! διατί ή νήσος Σερμαίν να εχῃ τόσον άφθονα πουλιὰ και όχι τετράποδα! Και τὰ πουλιὰ ακόμη, αν εκρινε κανείς από την στρουθοκάμηλον του Σερβῆ, θά ήτο δυνατόν να γυμνασθῶν εις αυτά τὰ καθήκοντα και να χρησιμοποιηθῶν;

Πραγματικώς, ή στρουθοκάμηλος οὔδεν ειχε χάσει από τον άγριόν της χαρακτήρα. Δέν άφινε να την πλησιάση κανείς, χωρίς να τον κτυπήση με το ράμφος ή με τὰ πόδια

της. Εζήτησε μάλιστα και να σπάση τὰ δεσμά, με τὰ όποια την ειχαν περιορίσει.

Εν τούτοις, ο Σερβῆς δέν απηλπίζετο πλέον, αν και ή φιλοτιμία του επέβαλε να ήμερώση το άγριον εκείνο πουλί, δέν το κατώρθωνε.

Και όμως, ειπε μίαν ήμέραν, άφοῦ εδιάβασεν εν ταξιδιωτικόν μυθιστόρημα, ο Ιάκωβος κατώρθωσε να ήπνευῃ την στρουθοκάμηλόν του.

Είναι αλήθεια, του απήντησεν ο Γόρδων, αλλά μεταξύ του ανθρώπου εκείνου και σου υπάρχει ή ίδια διαφορά, ή όποια υπάρχει μεταξύ της στρουθοκάμηλου του και της ιδιχῆς σου.

— Ποία, Γόρδων;

— Απλούστατα, ή διαφορά, ή όποια χωρίζει την φαντασίαν από την πραγματικότητα.

— Τί διαφέρει! παρατήρησεν ο Σερβῆς, θά τὰ καταφέρω με την στρουθοκάμηλόν μου ή θά μου το πληρώση πολύ ακριβά.

— Λοιπόν, σε βεβαιώνω, απήντησεν ο Γόρδων γελῶν, ότι πειδ πολύ πιστεύω, ότι ή στρουθοκάμηλός σου θά μάθῃ να σου όμιλή, παρά να σε υπακούῃ.

Πρός πείσμα των άστεϊσμών των συντρόφων του, ο Σερβῆς ήτο αποφασισμένος να ήπνευῃ την στρουθοκάμηλόν του ευθύς ως ο καιρός θά το επέτρεπεν. Επίσης, δια να μιμηθῆ τον φανταστικόν ήρωα του μυθιστορήματός του, εκαμεν ήνία δια την στρουθοκάμηλον και εν πλεκτόν φίμωτρον, το όποιον θά της επερνούσεν εις το κεφάλι.

Μήπως και ο Ιάκωβος του μυθιστορήματος δέν εκαμε το ίδιον και δέν διηόθυνε την ιδιχῆν του στρουθοκάμηλόν αναλόγως; Διατί, λοιπόν, εκείνο, ποῦ επέτυχεν εκείνος, να μή το επιτύχῃ ο Σερβῆς;

Κατόπιν εκαμεν εν περιλαίμιον, δια να στολίση το πτερωτό άλογόν του' αυτό ήργησε πολύ να το μάθῃ, αλλά το φίμωτρον εστάθη αδύνατον να το φορέση.

Με τον τρόπον αυτόν επαιρνούσαν αι ήμέραι. Τὰ παιδιὰ εκαμαν εσωτερικὰς εργασίας, δια να κάμουν πειδ περιποιημένο το σπήλαιον. Αυτός ο τρόπος ήτο ο καλλίτερος, δια να ασχοληθῶν τὰ παιδιὰ, άφοῦ δέν ήτο δυνατόν να περάσουν έξω.

Αλλως τε, ή Ισημερία επλησίαζεν εις το τέλος της. Ο ήλιος επαιρνε δύναμιν και ο οὐρανός εγένετο αίθριώτερος. Εδρισκόμεθα κατά το ήμισυ του Οκτωβρίου. Το έδαφος εδιδε την θερμότητά του εις τους θάμνους και τὰ δένδρα, τὰ όποια ήρχισαν να πρασινίζουιν.

Τώρα ήτο δυνατόν να άφήσουν τὰ παιδιὰ το σπήλαιον και να γυρίζουν ήμέρας ολοκλήρους. Τὰ ζεστά ενδύματά των, τὰ μάλλινα πανταλόνια, τὰ χονδρά επανωφόρια, αι φανέλλαι, άφοῦ εκαθαρίσθησαν, εδιπλώθησαν και ετοποθετήθησαν πάλιν εις τὰ συρτάρια. Ο Γόρδων τὰ κατέγραψε και εβγαλεν από τὰς αποθήκας τὰ λεπτά ενδύματα.

(άκολουθεί)

ΕΣΠΕΡΟΣ

Christlan von Bomhard

ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ FABRE

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

Η ΘΕΩΡΗΣ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σελενκίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΙΑ

Ἐπάρχουσιν ὄρισμένα ὄρια. Τοῦτο ἰσχύει, ὡς ἐν πολλαῖς ἄλλαις περιπτώσεσιν, οὕτω καὶ περὶ τῶν προόδων ἐν τῇ μαθήσει καὶ τῇ τέχνῃ. Ἄλλ' ὄχι μόνον ἕκαστος ἔχει τοιαῦτα ὄρια ἀναλόγως τῆς ἀτομικότητος αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ καθόλου, ἀντικειμενικῶς δηλονότι, ὑπάρχει ὄριον, τὸ ὁποῖον ἐλάχιστοι ὑπερπηδῶσι.

Δὲν ἐννοῶ τὴν *συνήθη μετριότητα*, ἀλλὰ βαθμὸν ὑψηλότερον αὐτῆς, ὅστις ὀλίγον ἀπέχει τῆς ἀριστοτεχνίας, καίτοι δὲν εἶναι δευτέρου, οὐδὲ προσεγγίζει πρὸς αὐτήν. Καὶ ἐπὶ τῆς βαθμίδος ταύτης ἴστανται οἱ πλεῖστοι καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον δεξιῶν καὶ φιλέργων. Οἱ ἄλλοι δύνανται νὰ ὤσιν εὐχαριστημένοι ἐκ τούτου, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οὐχὶ διότι γινώσκουσι καλῶς τί λείπει αὐτοῖς, ἐτι καὶ πολλάκις, ὅτι τοῦτο λείπει οὐχὶ ἀνευ ἐνοχῆς αὐτῶν.

Βεβαίως, αἱ βιωτικαὶ σχέσεις λαμβάνονται πολὺ ὑπ' ὄψιν ἐνταῦθα. Ἐλλειψίς καλῆς ἀνατροφῆς ἐν τῇ νεότητι, βοηθητικῶν μέσων καὶ περιστάσεων, χρόνου ἰδίου καὶ ἀνέσεως, ἀνακόπτει τὴν πρόοδον ἀξιολόγων ἄλλως ἀνθρώπων. Πολλάκις ὁμοίως καὶ ἡ ἔλλειψις ἐπιμελείας καὶ ἐπιμονῆς ἐμποδίζει τὸ «ἐμπρός, πάντοτε ἐμπρός». Τινὲς εἶναι λίαν ἐπιμελεῖς, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τοιούτων, μέχρις οὗ ἐπιτύχουσι σκοποῦ τινος ἢ ὑποστῶσιν ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις. Τότε νομίζουσιν, ὅτι δύνανται νὰ ἡσυχάσωσι καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐπετεύχθη ὁ ὑψιστος αὐτῶν σκοπός.

Ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ ἀρθῇ ὑπὲρ τὴν πεπατημένην, δὲν πρέπει νὰ σταματήσει, νὰ ἡσυχάσῃ, νὰ στρέψῃ πρὸς τὰ ὀπίσω. «Ἐμπρός, πάντοτε ἐμπρός» ἔχει τὸ πρόσταγμα αὐτοῦ. Ὅταν τις ἀνέρχεται βουνόν, ἡ δύναμις αὐτοῦ βαθμιαίως ἐλαττοῦται καὶ δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τὰ τελευταῖα ὕψη. Ἐνταῦθα ὁμοίως συμβαίνει τὸ ἐναντίον. Ὅσον τις ἀνέρχεται ὑψηλότερον, τόσο ἡ δύναμις αὐτῆς ἀφαιρῆται εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς, ἐνθάδε αὐτὴν ἐτι μᾶλλον καὶ μηδέποτε συλλογίζου, ὅτι, φθάσας ἐκεῖ, ὀφείλεις νὰ σταματήσῃς.

Αὕτη εἶναι ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἀριστοτεχνίαν· οὐδεμίᾳ ἄλλῃ.

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 300)

Τὰ ἀδύνατα πλασματάκια ἔχουν μῆκος μόλις ἐνὸς χιλιομέτρου· δὲν ἔχουν ἀκόμη τὸ ζωηρὸ κόκκινον χρῶμα, ποῦ θὰ τὰ στολίσῃ ἐντὸς ὀλίγου· εἶναι ὠχροκίτρινα, σκεπασμένα ἀπὸ ἀνωρθωμένας τρίχας μαύρας, τὰς καὶ μικροτέρας, λευκάς, τὰς καὶ μακροτέρας. Ἡ κεφαλή, μαύρη, γυαλιστερή, εἶναι κατ' ἀναλογίαν ὀγκώδης. Ἡ διάμετρος τῆς εἶναι δις μεγαλειτέρα τῆς τοῦ σώματος. Εἰς τὴν κεφαλικὴν αὐτὴν ὑπερβολὴν πρέπει ν' ἀντιστοιχῇ ἰσχύς σιαγόνων, ἱκανὴ ν' ἀντιταχθῇ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πρὸς μίαν σκληρὰν τροφήν.

Κεφαλή παμμεγέθης, ἰσχυρῶς τεθωρακι-

Κάμπια.

σμένη ἀπὸ κερατοειδῆ χιτῶνα, ἰδοὺ τὸ κρατοῦν χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀρτιγενοῦς ζωοφίου.

Τὰ μακροκέφαλα αὐτὰ εἶναι, ὅπως κάνεις παρατηρεῖ, καλῶς ἐφοδιασμένα ἐναντίον τῆς σκληρότητος τῶν βελονῶν τοῦ πεύκου, τόσον καλὰ μάλιστα, ὥστε τὸ γεῦμα ἀρχίζει ἀμέσως. Ἀφοῦ πλανηθοῦν ἐπ' ὀλίγον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μεταξὺ τῶν λεπιῶν τῆς κοινῆς κούνιας, αἱ νεαραὶ κάμπιαι μεταβαίνουν σχεδὸν ὅλαι ἐπὶ τοῦ διπλοῦ φύλλον, ποῦ χρησιμεύει ὡς ἄξων εἰς τὸν ἀρχικὸν κύλινδρον καὶ παρατείνεται ἀρκετὰ περὶ πέρα. Ποῦ καὶ ποῦ ἀρχίζουν νὰ κάθωνται στὸ τραπέζι καὶ ἐπάνω στὸ φαγωμένο φύλλον σκάπτουσι αὐλάκια λεπτὰ, ὡς γραμμαί, περιορισμένα ἀπὸ τὰ νεῦρα, ποῦ παραμένουν ἄθικτα.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τρεῖς ἢ τέσσαρες ἀπὸ τὰς χορτασμένας παρατάσσονται εἰς τὴν γραμμὴν, περιπατοῦν ὅλαι μαζί, ἀλλὰ γρή-

γορα ἀποχωρίζονται· πηγαίνουν ἢ καθεμίᾳ κατὰ τὴν ἔμπνευσίν τῆς. Εἶναι αἱ δόκιμοι τῶν μελλουσῶν λιτανειῶν. Μόλις τὰς διαταράξω, κινοῦν τὸ ἄνω ἡμισυ τοῦ σώματος, κινοῦν τὸ κεφάλι τῶν δι' ἀποτόμου κινήσεως, ὁμοίως πρὸς τὸν κλωνισμόν ξεκουρδισμένου ἐλατηρίου μὲ διαλείψεις.

Ἄλλ' ὁ ἥλιος εὐρίσκει τὴν ἄκρην τοῦ παραθύρου, ὅπου γίνεται ἡ στοργικὴ ἀγωγή. Ἀμέσως ἡ μικρὰ οἰκογένεια ὀπισθοχωρεῖ πρὸς τὴν βᾶσιν τοῦ γενήτορος διπλοῦ φύλλου, συσπειροῦται ἀτάκτως καὶ ἀρχίζει νὰ ὑφαίνη. Τὸ ἔργον τῆς εἶναι γὰρ σφαιροειδῆς, λεπτοτάτης ὕφης, ἡ ὁποία στερεώνεται ἐπὶ τῶν πλησιεστέρων φύλλων. Κάτω ἀπὸ τὴν σκηνὴν αὐτὴν, δίκτυον πολὺ ἀραιόν, γίνεται ὁ ὕπνος κατὰ τὰς θερμότερας καὶ τὰς φωτεινότερας ὥρας. Τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ὁ ἥλιος χάνεται ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἡ ἀγέλη ἀφίνει τὸ καταφύγιόν τῆς, διασκορπίζεται εἰς τὸν γῦρον, σχηματίζει ὀλίγον θεωρίας εἰς ἀκτῖνα ἐνὸς δακτύλου καὶ ξαναρχίζει νὰ βόσκη. Ἐτσι ἐκδηλοῦνται ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκκόλασιν τάλαντα, τὰ ὁποῖα ἡ ἡλικία θ' ἀναπτύξῃ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τι. Μίαν ὥραν μόλις μετὰ τὴν διάρρηξιν τοῦ αὐγοῦ, ἡ κάμπια εἶναι θεωρὸς καὶ ὑφάντρια. Φεύγει ἐπίσης τὸ φῶς τὴν στιγμὴν ποῦ τρώγει· θὰ τὴν ἐπανεύρωμεν ἐντὸς ὀλίγου, μεταβαίνουσαν τὴν νύκτα μόνον εἰς τὴν βόσκην.

Ἡ ὑφάντρια εἶναι λεπτοφυεστάτη, ἀλλὰ τόσο ἐνεργητικὴ, ὥστε εἰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἡ μεταξίνη σφαῖρα νὰ προσλαμβάνῃ ὄγκον φουντουκιοῦ καὶ μήλου ἐντὸς δύο ἐβδομάδων. Δὲν εἶναι ὁμοίως αὐτὸς ὁ πυρὴν τῆς μεγάλης ἐγκαταστάσεως, ὅπου θὰ διαχειμάσῃ. Εἶναι πρόσκαιρον καταφύγιον, ἐλαφρότατον, ὀλίγον δαπανηρὸν εἰς ὕλικα. Ἡ γλυκύτης τῆς ὥρας τοῦ ἔτους δὲν ἀπαιτεῖ περισσότερον. Αἱ νεαραὶ κάμπιαι κατατρώγουν, χωρὶς κάμμιναν προφύλαξιν, τοὺς στύλους, τὰ ἰστία, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκτείνονται τὰ νήματα, δηλαδὴ τὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνονται ἐντὸς τοῦ μεταξίνου περιβόλου. Τὸ οἰκοδόμημά των προμηθεύει ταύτοχρόνως τροφήν καὶ κατοικίαν, ὅρος ἀριστος, ὁ ὁποῖος ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰς ἐξόδους, ἐπικινδύνους εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν. Διὰ τὰς ἀδυνάτους αὐτὰς ἡ κρεμαστὴ κούνια εἶναι ταύτοχρόνως καὶ κελάρι. Φαγωμένα μέχρι τῶν νεύρων τὰ φύλλα, ἐπὶ τῶν ὁποίων στερεώνεται, ξηραίνονται εὐκόλως, ἀποσπῶνται ἀπὸ τοὺς κλάδους καὶ ἡ μεταξίνη σφαῖρα κατατῆρεῖται, ποῦ καταπίπτει ἀπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου. Ἡ οἰκογένεια τότε μετακομίζεται καὶ πηγαίνει ἄλλοῦ νὰ στήσῃ νέαν σκηνὴν, μικρᾶς διαρκείας ὡς ἡ πρώτη. Ἐτσι μεταφέρεται καὶ ὁ ἄραψ, ἐφόσον ξηραίνονται αἱ νομαὶ πέριξ τῆς ἀπὸ τρίχα καμήλου κατοικίας του. Αὐταὶ αἱ πρόσκαιροι κατασκηνώσεις ἀνανεοῦνται ἐκάστοτε, πάντοτε ὑψηλότερον, τόσο, ὥστε ἡ ἀγέλη, ἐκκολαφθεῖσα εἰς τοὺς κατωτέρους κλάδους, ποῦ κυλίνονται κατὰ γῆς, φθάνει τέλος εἰς τὰς ὑψηλότερας διακλαδώσεις, κάποτε δὲ μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ πεύκου.

(ἀκολοῦθε)

ΝΟΕΜΒ Α. ΣΩΠΡΟΥ

ΒΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 302)

— Ὁ κώδιξ τῶν προσκόπων.

Οὗτος ἀποτελεῖ τὸν δεκάλογον ἐκάστου προσκόπου, καθότι οὗτος ὀφείλει νὰ συμμορφῶται πάντοτε πρὸς αὐτόν· εἶναι ἡ νομοθεσία του, ἣς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν ὑπόσχεται ὀρκιζόμενος. Ἡ ὑπόσχεσις δ' αὕτη ἀποτελεῖ μίαν τῶν ὠραιότερων ἐορτῶν τῶν προσκόπων: Πάντες οἱ πρόσκοποι ἐν ἐνεργείᾳ προετοιμάζουσι τὰ τῆς τελετῆς· τὸ περιβάλλον παρουσιάζει τι τὸ σοβαρὸν ἐν τῷ μέσῳ ὑπάρχει τράπεζα, ἐφ' ἣς εὐρίσκεται ἡ σημαία· τιμητικὴ φρουρὰ ἐκατέρωθεν ἀποδίδει τὰς νενομισμένας τιμὰς εἰς τὸ πατριον σύμβολον· πρὸ τῆς τραπέζης ἵσταται ὁ εκπαιδευτὴς τῶν προσκόπων ἐν στολῇ. Οἱ νεήλυδες δ' ἐπίσης, φέροντες στολὴν, ἄνευ οὐδενὸς ὅμως σημείου, καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ σήματος ἐλλείποντος, εὐρίσκονται ἀπέναντι τοῦ εκπαιδευτοῦ, ὅστις, μετὰ μικρὸν λόγον, καλεῖ ἕκαστον αὐτῶν νὰ προσέλθῃ.

Οὗτος πλησιάζει εὐσταλῶς καί, ὡς οἱ νεαροὶ Σπαρτιάται, ὀρκίζεται ἐπὶ τῆς σημαίας διὰ συντόμου ὄρκου, ὅτι θὰ τηρήσῃ κατὰ γράμμα τὰς διατάξεις τοῦ κώδικος, εἰς ἃ ἤδη ἐμνήθη. Μετὰ δὲ τὸν ὄρκον, ὅστις δεόν νὰ ἐκφωνηθῇ λιγυρᾷ τῇ φωνῇ καὶ οὐχὶ συνεσταλμένως, ἀλλὰ μὲ ὕψος ἀνδρός, ἔχοντος συναίσθησιν τῶν λεγομένων του, λαμβάνει τὸ σῆμα καὶ τὸν ἀριθμὸν του. Ἀπὸ ταύτης δὲ τῆς στιγμῆς λογίζεται πλέον πρόσκοπος τέλειος.

Περιλαμβάνει δὲ ὁ κώδιξ τὰ ἐπόμενα κατ' ἄρθρα τεταγμένα:

- * Ἀρθρον 1. — Ὁ λόγος τοῦ προσκόπου εἶναι ἱερός. Χάριν δὲ τῆς τιμῆς του θυσιάζει καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του.
- * Ἀρθρ. 2. — Ὁ πρόσκοπος γνωρίζει νὰ ὑπακούῃ. Κατανοεῖ δὲ ὅτι ἡ πειθαρχία εἶναι μία ἀνάγκη τοῦ γενικοῦ συμφέροντος.
- * Ἀρθρ. 3. — Ὁ πρόσκοπος κέκτηται πρωτοβουλίας.
- * Ἀρθρ. 4. — Ὁ πρόσκοπος εἶναι πάντοτε ὑπεύθυνος τῶν πράξεών του.
- * Ἀρθρ. 5. — Ὁ πρόσκοπος εἶναι εὐγενῆς καὶ εὐκρινῆς ἀπέναντι ὄλων.
- * Ἀρθρ. 6. — Ὁ πρόσκοπος θεωρεῖ ὅλους τοὺς ἄλλους προσκόπους ὡς ἀδελφούς, ἄνευ διακρίσεως κοινωνικῆς τάξεως καὶ θέσεως.
- * Ἀρθρ. 7. — Ὁ πρόσκοπος εἶναι μεγαλόψυχος καὶ θαρραλέος, πάντοτε δ' ἔτοιμος νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀδυνάτους, διακινδυνεύων ἔτι καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του.
- * Ἀρθρ. 8. — Ὁ πρόσκοπος καθημερινῶς κάμνει καὶ καλὴν τινα πρᾶξιν, καὶ ἂν ἔτι εἶναι αὕτη μηδαμινή.
- * Ἀρθρ. 9. — Ὁ πρόσκοπος ἀγαπᾷ τὰ ζῶα καὶ ἀντιτάσσεται κατὰ πάσης σκληρότητος πρὸς αὐτά.
- * Ἀρθρ. 10. — Ὁ πρόσκοπος εἶναι πάντοτε εὐθύμος, ἐνθουσιάζων καὶ αἰσιόδοξος.
- * Ἀρθρ. 11. — Ὁ πρόσκοπος εἶναι οἰκονόμος, σέβεται δὲ τὸ κτήμα τοῦ ἄλλου.
- * Ἀρθρ. 12. — Ὁ πρόσκοπος φροντίζει ἰδιαί-

τατα διὰ τὴν ἀξιοπρέπειάν του καὶ τὸν σεβασμὸν τοῦ ἑγῶ του.

— Ἀνάλυσις καὶ διευκρινίσις τῶν ἀρθρῶν τοῦ κώδικος.

Βεβαίως, ὁ θεσμὸς τῶν προσκόπων οὐδὲν ἄλλο ἐν τῇ πραγματικότητι ἐπιδιώκει ἢ τὴν μόρφωσιν πολιτῶν μὲ ἀρχὰς εὐγενεῖς καὶ ὑγιεῖς, δι' ὧν θὰ δρᾶσωσιν ὑφ' οἰανδήποτε ἰδιότητα εἰς τὴν κοινωνίαν, πρὸς κοινὸν ὄφελος τῆς οἰκογενείας αὐτῶν πρῶτον, τῆς πατρίδος ἀφ' ἑτέρου καὶ τοῦ ἐθνισμοῦ αὐτῶν, καθόλου δ' εἰπεῖν τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος, ἣν πρέπει ἕκαστος κατὰ τὸ ἐνὸν νὰ ἐξυπηρετῇ. Ὁ καλὸς δὲ παρατηρητὴς δύναται κάλλιστα ν' ἀναγνωρίσῃ ἐν ταῖς ἄνω ἐντολαῖς πλῆθος ἰδεῶν, αἵτινες ἀπαρτίζουν καὶ ἐκπροσωποῦσιν ἐν τῇ συντομίᾳ αὐτῶν ὀλόκληρον ὁδηγὸν συμπεριφορᾶς καὶ διαγωγῆς. Ὁ δὲ ἀκολουθῶν αὐτάς, πολλὰ ἔχει νὰ ὀφελῆθῃ.

* Ἀρθρ. 1. — Ὁ λόγος τοῦ προσκόπου εἶναι ἱερός. Τοῦτου τεθέντος, πρέπει τὸ πᾶν νὰ πράξῃ, ὅπως φανῇ συνεπῆς πρὸς αὐτόν, καθότι τοῦτο εἶναι ἴδιον τιμίου ἀνδρός. Ὁ δὲ πρόσκοπος ὑπὲρ πᾶν θέτει τὴν τιμὴν του, οὐσαν σπουδαῖον ἐλατήριον τῆς θελήσεως, πρὸς δὲ καὶ συνιστῶσαν καὶ τὸ κάτοπτρον τῆς συνειδήσεως. Ὅταν δὲ αὕτη ὑπαγορεύῃ τὸ συναίσθημα τῆς τιμῆς εἶναι τὸ συντελοῦν εἰς τὴν ἄνευ δισταγμοῦ ὑπακοήν. Ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ συναίσθησις τῆς διατηρήσεως τῆς τιμῆς εἰς πλείστας περιστάσεις ἀποτελεῖ τὴν ὑψηλὴν κατηγορίαν δι' ἐπελεθόντα δυστυχήματα. Μὴ λησμονῶμεν τοὺς λόγους Φραγκίσκου τοῦ Α', γράφοντος πρὸς τὴν μητέρα του: «Τὸ πᾶν ἀπωλέσθη, ἔκτος τῆς τιμῆς».

Ἐξ ἄλλης δὲ ἀπόψεως, τὸ συναίσθημα τῆς τιμῆς ἐμπνέει εἰς τὸν ἄνθρωπον σθένος καὶ δύναμιν, παροτρύνουσαν αὐτόν νὰ ἐκπληρώσῃ τελείως πᾶν ὅ,τι ἀνέλαβε νὰ πράξῃ. Ὅθεν ἡ τιμὴ προσφέρει καθ' ὃν ὅμως χρόνον καὶ ἀπαιτεῖ. Διὰ δὲ ταῦτα πάντα, ἡ τιμὴ, θεωρουμένη ἀναπόσπαστος τῆς ἐννοίας τοῦ προσκόπου, ἣς συνιστᾷ τὸ κέντρον καὶ ἔρεισμα, ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον μέλημα αὐτοῦ. Περιττοὶ ἐπομένως δι' αὐτόν καθίστανται πάντες οἱ συνήθειοι ὄρκιοι. Ἀρκεῖ νὰ εἰπῇ «εἰς τὴν τιμὴν μου» καὶ ἡ διαβεβαίωσις αὕτη αἰσθῆται πάντα δισταγμὸν.

* Ἀρθρ. 2. — Ὁ πρόσκοπος γνωρίζει νὰ ὑπακούῃ. Τί ἄρα γε σημαίνει τοῦτο; Ἐν πρώτοις, ὁ πρόσκοπος ὀφείλει νὰ ἔχῃ συνείδησιν τῶν καθηκόντων του. Ὑπὸ τὸν ὄρον δὲ τοῦτον ἐνεργεῖ πάντοτε μὲ εὐθυκρίσιν, τοῦθ' ὅπερ ἀποβαίνει πλέον ζήτημα θελήσεως, ἄνευ τῆς ὁποίας αἱ ὠραιότεραι ἐμπνεύσεις, αἱ λαμπρότεραι ὄρμαι θὰ παρέμεινον ἀπλᾶ ὄνειρα καὶ θὰ διελύοντο, τέλος, ὡς καπνός. Ἡ συνείδησις, λοιπόν, σὺν τῇ θελήσει γενεῖ αὐθορμητῶς τὸ αἶσθημα, μᾶλλον δὲ τὴν ἀνάγκην τῆς πειθαρχίας, ἣτις κατὰ βάθος δὲν σημαίνει μόνον ὑπακοήν.

(ἀκολουθεῖ) ΜΟΡΦΕΥΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Ο ΜΑΝΤΗΣ

Πάρετε μίαν δέσημην παιγνιοχάρτων καὶ χωρίσατε 25· βάλετε τα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, εἰς μίαν γραμμὴν, μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ κάτω. Εἰπήτε τότε, ὅτι σεῖς θὰ φύγετε ἀπὸ τὸ δωμάτιον καὶ ὅτι οἱ ἄλλοι εἰμποροῦν νὰ πάρουν ὅσα χαρτιά θέλουν ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν καὶ νὰ τὰ βάλουν κατὰ σειρὰν εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν. Σεῖς τότε θὰ ἐπιστρέψετε καὶ θὰ πιάσετε κατὰ τύχην ἐν καὶ μόνον χαρτί, μὲ τὴν μεγάλην σας ὅμως μαντικὴν δύναμιν θὰ κατορθώσετε νὰ ἀνεκαλύψετε πόσα χαρτιά μετεκίνησαν. Αὐτὸ τὸ ἐπιτυχᾶνετε πάντοτε πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν ὄλων.

— Πῶς γίνεται αὐτό; — Ἰσοῦ:

Εἰς τὰ 25 χαρτιά ὑπάρχει ἕνας βαλές, τὸν ὅποιον ὑπολογίζετε μυστικὰ ὡς μηδέν, μίαν δάμα, τὴν ὅποιαν ὑπολογίζετε ἑνδεκα καὶ ἕνας ρήγας, ὁ ὅποιος μετρᾷ δώδεκα· ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ χαρτιά 1—10, τὰ ὅποια μετράτε ἀναλόγως. Τὰ ὑπόλοιπα 12 χαρτιά εἰμπορεῖ νὰ εἶναι διάφορα. Τὰ τοποθετεῖτε δὲ εἰς τὸ τραπέζι ὡς ἑξῆς: πρῶτον τὰ διάφορα, ἔπειτα τὸν βαλέν, ἔπειτα κατὰ σειρὰν τὰ 1—10, μετὰ ταῦτα τὴν δάμαν καὶ τέλος τὸν ρήγαν, ἦτοι.

ἀριστερὰ δεξιὰ
 | | | | | | | | | | 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12
 Ἄς ὑποθέσωμεν, ὅτι οἱ παῖκται, ὅταν λείπετε σεῖς, ἐπήραν τέσσαρα χαρτιά ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ καὶ τὰ μετέφεραν δεξιὰ· τότε θὰ γίνῃ ἡ γραμμὴ ὡς ἑξῆς:

ἀριστερὰ δεξιὰ
 | | | | | | | | | | 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 | | |

Σεῖς ἐμβαίνετε καὶ μυστικὰ μετράτε ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ δεκατρία χαρτιά καὶ σηκώνετε τὸ δέκατον τρίτον. Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι τὸ 4· τότε προσποιεῖσθε, ὅτι σκέπτεσθε πολὺ, ὅτι παρατηρεῖτε προσεκτικὰ τὰ πρόσωπα ὄλων καὶ τέλος ἀναφωνεῖτε:

— Μετατοπίσατε 4 χαρτιά. Ὅλοι θὰ μείνουν ἐκπληκτοὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν μαντικὴν σας δύναμιν. Δοκιμάσετε καὶ θὰ ἰδῆτε.

Ἐ θαυματοποιός σας.

ΔΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀποστολαὶ εἰς τὸ «Ἄσ' Ὅλα».

Κατάλογος Θ'.

* Ἀρσῆ	Γρ.	10.—
* Ἀλεξάνδρα Ε. Ραῖζοπούλου	»	5.—
* Μενέλαος Ἐπ. Ἡλιάδης	»	5.—
* Υἱάκιος Σ. Ἀσβαντιόπουλος	»	5.—
* Δημήτριος Α. Χ.	»	5.—
* Δ. Σαντολιζίδης	»	1.—
* Στυλιανὸς Χ' Γεωργίου	»	1.—
* Ἑλλη Ἀρχ. Εὐθεμιᾶδου	»	— 25
Γρ.	82.25	
* Ἐκ τῶν προηγουμένων καταλόγων	»	814.25
Εἰσπραχθέντα ἐν ὄλῳ	Γρ.	346.50

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

(Διασκευή)

(συνέχεια από σελ. 301)

— Παρατήρησε τὰ ὑψηλά καὶ μεγάλα παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ, κόρη μου· νομίζεις, ὅτι εἰς μίαν φυλακὴν ὑπάρχουν παρόμοια; οἱ δυστυχεῖς φυλακισμένοι μένουν πίσω ἀπὸ μικρὰ σκοτεινὰ παράθυρα, τὰ ὅποια, ἐκτὸς τούτου, εἶναι καὶ κλεισμένα μὲ οἰδηρα.

— Κ' ἐγώ, πατέρα, θὰ εἶμαι μία φυλακισμένη καὶ σὺ μόνος σου μὲ παραδίδεις εἰς τὴν φυλακὴν.

— Εἶσαι μικρὰ τρελλή!

Καὶ διέκοψε τὴν ὁμιλίαν, διότι ἤρχισε νὰ τὸν φέρῃ εἰς συλλογισμούς· ἀνέβαινε τὰ μεγάλα φαρδεῖα πέτρινα σκαλοπάτια, τὰ ὅποια ὠδηγοῦσαν εἰς τὴν εἴσοδον, καὶ ἐτράβηξε τὸ κουδοῦνι.

Ἡ Ἰλζα, ἡ ὁποία τὸν ἠκολούθει πολὺ σιγᾶ, ἐφοβήθη, ὅταν ἤκουσε τὸν ζωνηρὸν κρότον τοῦ κώδωνος.

Ἀμέσως ἡ θύρα ἤνοιξεν ἀπὸ τὴν ὑπηρέτριαν, ἡ ὁποία καὶ εἰδοποίησε τὴν διευθύντριαν τοῦ οἰκοτροφείου, ὅτι ὁ κ. Μάριος καὶ ἡ κόρη του τὴν ἐζήτησαν.

Οἱ ἐπισκέπται αὐτοὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς.

Προτοῦ νὰ φθάσουν ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ περάσουν μίαν σάλαν καὶ ἕνα διάδρομον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δύο μεγάλα ἔξοδοι ἔφερον πρὸς μίαν ὠραίαν αὐλὴν· ἦτο ἡ ὠρα τοῦ πρωῖνοῦ διαλείμματος καὶ τὰ κορίτσια ἦσαν εἰς τὴν αὐλὴν, ὅπου ἐπαιζον, ἐγέλων καὶ ὠμίλουσαν.

Ὅλαι ἐσιώπησαν, ὅταν εἶδαν τὴν νέαν οἰκότροφον, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχαν μάθει, ὅτι θὰ ἤρχετο, καὶ δλων τὰ μάτια ἐστράφησαν πρὸς τὴν Ἰλζαν, τῆς ὁποίας ἡ καρδιά ἐσφιγγοῦσε. Τῆς ἐφαίνετο ὡσάν νὰ ἤκουε τὰ κρυφογελάσματα των, καὶ ἠὲ χαριστήθη, ὅταν ἡ θύρα ἐκλείσθη καὶ ἔμεινε μόνη μὲ τὸν πατέρα τῆς εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο τῆς ὑποδοχῆς.

Ἡ Ἰλζα ἔβλεπε γύρω τῆς. Ἦτο στενοχωρημένη ἐξ αἰτίας τοῦ Μπόμπυ, τὸν ὁποῖον ἐκράτει κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην τῆς, μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ εὐγενικὸ καὶ κομψὸ στολισμένο σαλόνι.

Θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ εἶχεν ἐκτελέσει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πατρὸς τῆς. Ὡ! ἂν ἠδύνατο νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ σκυλί, θὰ τὸ ἔκαμνε.

Τώρα ὁ Μπόμπυ ἤθελε νὰ καταβῇ κάτω εἰς τὸ ἔδαφος καὶ νὰ περιπατήσῃ. Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ ἔκαμνε αὐτὸ ἡ Ἰλζα; πῶς θὰ ἄφινε τὸ σκυλί ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο τὸ πολυτελὲς χαλί;

Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ἡ δ. Ραϊμάρ, ἡ διευθύντρια, ἐμβῆκεν. Ἐχαιρέτησε τὸν κ. Μάριον μὲ ξηρὰν εὐγένειαν καὶ ἔπειτα τὴν κόρην μὲ τὰ στακτιὰ μάτια τῆς, τὰ ὅποια εἶχον τὴν ἐκφρασιν αὐστηρᾶς σοβαρότητος, ἀλλὰ καὶ τὰ ὅποια κατέκτων τὴν συμπάθειαν.

Ἡ Ἰλζα ἐστέκετο πολὺ κοντὰ εἰς τὸν πατέρα τῆς καὶ τὸν ἐκράτει ἀπὸ τὸ χέρι.

— Καλῶς ὤρισες, κόρη μου!

Μ' αὐτοῦς τοὺς λόγους ἐχαιρέτησε τὴν Ἰλζαν ἡ διευθύντρια καὶ τῆς ἔτεινε τὸ χέρι τῆς.

— Πιστεύω, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ συνειθίσῃς ἐδῶ καὶ θὰ νομίσῃς, ὅτι εἶσαι σπῖτι σου.

Ὅταν εἶδεν ἡ διευθύντρια τὸν σκύλον, εἶπε:

— Πῶς; σὲ ἠκολούθησεν ὁ σκύλος σου ἕως ἐδῶ;

Ἡ Ἰλζα παρετήρησε μὲ ἀνήσυχον βλέμμα τὸν πατέρα τῆς, ὁ ὁποῖος ὠμίλησεν ἀντ' αὐτῆς.

— Δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀποχωρισθῇ ἡ κόρη μου ἀπὸ τὸ σκυλάκι τῆς, εἶπεν ἐκεῖνος μὲ ταραχὴν. Ἡ μικρὰ ἐνόμιζεν, ὅτι θὰ εἶχετε τὴν καλοσύνην νὰ δεχθῆτε καὶ τὸν μικρὸν τῆς σύντροφον.

Ἡ δεσποινὶς ἐχαμογέλασεν. Ἦτο ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν τῆς ἐγένετο μία παρομοία ἀπαίτησις.

— Λυποῦμαι, κύριε Μάριε, εἶπεν, ὅτι τὴν πρώτην ἐπιθυμίαν τῆς Ἰλζας πρέπει νὰ ἀπορρίψω ὀριστικῶς. Θὰ εἶναι, ἄλλως τε, τόσοσιν λογικὴ νὰ ἴδῃ, ὅτι δὲν εἶμπορῶ νὰ κάμω κατ' ἄλλον τρόπον· φαντάσου, παιδί μου, ἂν ὄλαι αἱ ἐσωτερικαὶ μαθήτριά εἶχον τὴν ἴδιαν ἐπιθυμίαν! Τότε εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον θὰ εὐρίσκοντο εἰκοσιδύο σκύλοι! Λοιπόν, τί κρότος θὰ ἐγένετο; Ἐὰν ἐπιθυμῆς νὰ τὸν κρατήσῃς πλησίον σου, τότε γνωρίζω ἕνα τρόπον. Ὁ ἀδελφός μου, ὁ ὁποῖος εἶναι δήμαρχος ἐδῶ, θὰ παραδεχθῇ, βεβαίως, τὸ σκυλί σου, ὅταν ἐγὼ τὸν παρακαλέσω. Τότε θὰ εἶμπορῆς νὰ βλέπῃς καθημερινῶς τὸν ἀγαπημένον σου Μπόμπυ.

Ἡ Ἰλζα ἐγίνε κόκκινη καὶ χονδρὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

— Τότε δὲν θέλω νὰ μείνω ἐδῶ, ἤθελε νὰ εἶπῃ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησεν.

Ἡ πρὸ αὐτῆς δεσποινὶς εἶχε κατὶ τὸ σοβαρὸν, τὸ εὐγενὲς εἰς τὴν ὑπαρξίν τῆς. Ἐφαίνετο ὡς μία πριγκήπισσα, μολονότι ἦτο ἀπλούστατα ἐνδεδυμένη μὲ ἕνα στακτὶ φόρεμα.

Ἡ Ἰλζα ἐχαμήλωσε τὸ βλέμμα τῆς καὶ ἐσιώπησεν. Ὁ πατὴρ ἐγέλασεν:

— Ἐχετε δίκαιον, δεσποινίς, εἶπε, καὶ ἡμεῖς ἔπρεπε προηγουμένως νὰ τὸ σκαρθώμεν. Ἡ καλοσύνη, ποῦ δεῖκνύετε, νὰ κρατήσῃ ὁ κ. ἀδελφός σας τὸ σκυλί, θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ τὴν Ἰλζαν, ἡ ὁποία θὰ σᾶς εὐγνωμονῇ. Δὲν εἶναι ἔτσι, Ἰλζα;

Ἡ μικρὰ ἐκίνησε τὸ κεφάλι τῆς.

— Ξένοι ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ ἔχουν τὸν Μπόμπυ, μπαμπά. Πρέπει νὰ τὸν πάρῃς ξανά πίσω.

Ὁ κ. Μάριος ἐντράπη διὰ τὴν ἀπάντησιν τῆς κόρης του, ἀλλ' ἡ δ. Ραϊμάρ τὸν διηκόλυνεν ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν του. Ἡ διευθύντρια ἐνόησεν, ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μὲ ἕνα πεισματάρικο παιδί, ἀλλ' ἔκαμνε, ὅτι δὲν ἐνόησε τίποτε.

— Ἐχεις πολὺ δίκαιον, τὴν εἶπε μὲ εὐγένειαν· πρέπει ὁ πατέρας σου νὰ πάρῃ πίσω μὲ τὸ ζῖφον. Θέλετε νὰ στελλωμεν,

κύριε Μάριε, τὸ σκυλί μὲ τὸν ὑπηρέτην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἔκου μένετε;

— Ἐγὼ θὰ τὸν πάρω, πατέρα, εἶπεν ἡ Ἰλζα καὶ ἐκράτει τὸν Μπόμπυ σφικτὰ, φοβισμένα.

— Δὲν σὲ ἐπιτρέπω, εἶπεν ἡ δ. Ραϊμάρ. Ἐπιθυμῶ τὸ μεσημέρι νὰ μείνῃς ἐδῶ, διὰ νὰ σὲ συστήσω εἰς τὰς ἄλλας ὑποτρόφους. Νομίζω, ὅτι εἶναι αὐτὸ τὸ προτιμώτερον. Δὲν εἶναι καλόν, κύριε Μάριε, τὸ παιδί, ποῦ μοῦ ἀφιέρωσαν οἱ γονεῖς του, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μὲ τὸν πατέρα του. Ἐκεῖ ὁ ἀποχωρισμὸς θὰ τοῦ εἶναι δυσκολώτερος.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ἡ Ἰλζα, τρέμουσα ἀπὸ πείσμα· δὲν μένω ἐδῶ. Θέλω νὰ εἶμαι μὲ τὸν μπαμπά μου, ὅσο εἶναι σ' αὐτὸ τὸ χωριό. Θὰ μὲ πάρῃς μαζί σου; δὲν εἶναι ἔτσι, πατέρα;

Ὁ κ. Μάριος διὰ τὴν ὀρμητικότητά τῆς κόρης του ἐταράσσετο, ἄλλοτε ἐκιτρίνιζε καὶ ἄλλοτε ἐκοκκίνιζεν. Ἀλλ' ἡ δ. Ραϊμάρ τὸν ἔσωσεν ἀπὸ τὴν φοβερὰν του θέσιν.

— Μάλιστα, παιδί μου, ἀπήντησε μὲ ἡρεμίαν, ὁ πατέρας σου θὰ εἶναι μαζί σου, διότι θὰ μείνῃ ἐδῶ νὰ φάγῃ μαζί μας.

Ἡ Ἰλζα ἔρριψεν ἐν βλέμμα παρακλητικὸν εἰς τὸν πατέρα τῆς, μὲ τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ εἶπῃ:

— Μὴ μείνῃς ἐδῶ, πάρε με μαζί σου· δὲν θέλω νὰ μείνω ἐδῶ, κοντὰ εἰς τὴν κακὴν αὐτὴν δεσποινίδα, ἡ ὁποία θὰ μὲ κακομεταχειρισθῇ.

Ἀλλὰ, δυστυχῶς, ὁ πατέρας δὲν ἐνόησε τὸ βλέμμα τῆς κόρης του καὶ ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο μία σιωπηλὴ παράκλησις, διὰ νὰ μὴ ἀπορρίψῃ τὴν πρόσκλησιν τῆς διευθύντριας.

Ἡ δ. Ραϊμάρ ἐσηκώθη καὶ ἐκτύπησε τὸ ἠλεκτρικὸν κουδοῦνι.

Ἡ ὑπηρέτρια, ποῦ ἐμβῆκεν, ἔλαβε τὴν διαταγὴν νὰ φωνάξῃ τὴν δ. Γκοσίου.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ παρουσιάσθη ἐκεῖνη. Ἡ δεσποινὶς αὐτῆ ἦτο ἡ πρώτη διδασκάλισσα τοῦ οἰκοτροφείου καὶ ἐκατοικοῦσεν εἰς αὐτό. Νεωτέρα κατὰ πολὺ ἀπὸ τὴν διευθύντριαν, ἦτο φαιδρὰ, χαροπὴ ὑπαρξίς εἰκοσι καὶ ἔξι ἔτων. Ὅλαι αἱ ὑπότροφοι ἐνεθουσίων δι' αὐτὴν, ἡ ὁποία εἰξευρε νὰ γοητεύῃ τὰς νεαρὰς καρδίας.

— Θὰ ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ ὀδηγήσετε τὴν Ἰλζαν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, διὰ νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο τῆς, εἶπεν ἡ διευθύντρια, ἀφοῦ παρουσίασε τὴν νεαρὰν διδασκάλισσαν εἰς τὴν κόρην.

— Εὐχαριστῶς, ἀπήντησεν ἡ διδασκάλισσα καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν Ἰλζαν.

— Ἐλα, ἀγαπητὸ μου κορίτσι, τὴν εἶπε μὲ γλυκύτητα.

Ἐπειτα τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προσέθεσε:

— Τώρα θὰ σὲ δείξω ποῦ θὰ κοιμάσαι. Ἐχεις ἕνα ὠραῖο μεγάλο δωμάτιον, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶσαι μόνη ἐκεῖ. Ἡ δεσποινὶς Ἐλεονώρα θὰ εἶναι ἡ σύντροφός σου εἰς τὸ δωμάτιον. Εἶναι ἕνα ἀγαπητὸ κορίτσι. Θὰ ἐπιθυμῆς, βεβαίως, νὰ τὴν γνωρίσῃς; δὲν εἶναι ἔτσι;

(ἀκολουθεῖ)

ΚΑΙΣΙΝ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΑΡΕΤΗ ΤΩΝ ΥΙΩΝ

Εἰς ἓν χωρίον κατέκον δύο ἄνθρωποι, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν εἰς ὠνομάζετο Κοσμᾶς καὶ ἦτο ἀρκετὰ πλούσιος, πλὴν συνάμα καὶ κακός, ὁ δὲ ἕτερος ὠνομάζετο Θωμᾶς καὶ ἦτο πτωχός, ἀλλὰ καλός, μόλις δυνάμενος νὰ κερδίξῃ τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας του.

Ὁ πτωχὸς Θωμᾶς εἶχε δύο μικροὺς υἱούς, τοὺς ὁποίους ἠγάπα πάρα πολύ, ἐνῶ, τοῦναντίον, ὁ πλούσιος οὐδένα εἶχε. Μετά τινα ἔτη, οἱ υἱοὶ τοῦ Θωμᾶ ἐμεγάλωσαν καὶ ἤρχισαν νὰ ἐργάζωνται μετὰ τοῦ πατρὸς των εἰς τὸν ἀγρόν.

Μίαν ἑαρινὴν ἡμέραν ὁ πλούσιος Κοσμᾶς προσεκάλεσε τοὺς υἱούς του Θωμᾶ, διὰ νὰ ὑψηρεθῶσιν εἰς τὸν κῆπόν του. Οὗτοι ὑπήγγον, καὶ ἐνῶ ἔσκαπτον, εὔρον παρὰ τὴν ῥίζαν μιᾶς μηλέας ἓνα σάκκον, πλήρη ἀπὸ χρυσᾶ νομίσματα. Κατ' ἀρχᾶς μὲ τὴν χαρὰν των ἐσκέφθησαν νὰ τὸν κρατήσωσιν, ἀλλὰ μετὰ τινα λεπτὰ εἶπεν ὁ πρεσβύτερος πρὸς τὸν νεώτερον:

— Πῶς θὰ κρατήσωμεν τὰ νομίσματα, Παῦλε, ἀφοῦ δὲν ἀνήκουν εἰς ἡμᾶς;

— Ἐχεις δίκαιον, ἀδελφέ μου, ἀπήντησεν ὁ Ἄνδρᾶς, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὰ ἐπιτρέψωσι.

Τὴν ἐσπέραν, λοιπόν, ὅτε μετέβησαν διὰ νὰ καληνυκτίσουν τὸν κύριόν των Κοσμᾶν, προσέφερον καὶ τὸν σάκκον, τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ Κοσμᾶς, ἐθαύμασε διὰ τὴν ἀρετὴν τῶν υἱῶν τοῦ Θωμᾶ καὶ μετὰ συγκινήσεως εἶπε πρὸς αὐτούς:

— Σὰς εὐχαριστῶ, παιδιὰ μου. Σεῖς σήμερον μοὶ ἐδώσατε ἐν πολῷ ὀφελίμον μᾶθημα καὶ μὲ προκαλέσατε διὰ τῆς πράξεώς σας εἰς μετάνοιαν.

Τὰ παιδιὰ τότε ἔφηνον περισσότερον εὐχαριστημένα, παρὰ ἂν ἐκράτουν τὸν μὴ ἀνήκοντα εἰς αὐτοὺς σάκκον.

Καὶ πραγματικῶς, ἔκτοτε μετενόησεν ὁ Κοσμᾶς, καὶ εἰς τὸ ἔξης, ἀντὶ νὰ θησαυρίζῃ χρυσόν, ἐθησαύριζεν ἀρετὴν.

ΣΑΡΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΔΥΟ ΑΓΓΕΛΟΙ

Εἰς τὸν ὠραῖον κῆπον μεγάλης τινὸς οἰκίας, ὑπὸ τὴν σκιὰν γηραιᾶς ἀκακίας, δύο νεάνιδες συνομιλοῦσιν ἐργαζόμεναι. Εἶναι αἱ δίδυμοι θυγατέρες τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς οἰκίας καὶ ὠνομάζονται Καίτη καὶ Ἑλλη. Ὁμοιάζουν μετὰ τῶν καταπληκτικῶς ἔχουν καὶ αἱ δύο τὸ αὐτὸ ἀνάστημα, ὀφθαλμοὺς μέλανας μὲ μεγάλας μαύρας βλεφαρίδας καὶ πλαναίαν ξανθὴν κόμην, ἣτις χωρίζεται εἰς δύο χαριτωμένους πλοκάμους καὶ πλαισιώνει τὸ ὠραῖόν των πρόσωπον, δὲν θὰ διεκρίνοντο δὲ ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἂν οἱ βρόστρυχοι τῆς Καίτης δὲν ἦσαν σγουρόταροι τῶν τῆς Ἑλλης.

Εἰς τὸ σχολεῖον ἦσαν πρότυπα ἐπιμελείας καὶ καλῆς διαγωγῆς. Ποτὲ δὲν δυσηρέστησαν ἀλλήλας ἀπεναντίας, ὅ,τι ἠθέλεν ἢ μία, τὸ ἠθέλε καὶ ἡ ἄλλη.

Ὅλοι τὰς ἠγάπων εἰς τὸ μικρὸν χωρίον, ὅπου ὁ πατήρ των ἦτο γαιοκτήμων καὶ δήμαρχος, πάντοτε δὲ, ὡσάκις μετέβαινον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ ἄλλου που, ὅλοι οἱ χωρικοὶ τὰς ἐσταμάτων καὶ τὰς ἠρώτων μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον πῶς εἶναι.

Οὐδεὶς ἐπαίτης, κρούων τὴν θύραν των, ἔμενεν ἀβροήθητος, διότι τὸ αἶσθημα τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀγάπης ἦτο ἐν αὐταῖς ἀνεπτυγμένον εἰς τὸν ὑπατον βαθμόν.

Αἰφνης ὑπόκωφος στεναγμός, ἀκουσθεὶς ὀπισθεν τῆς θύρας τοῦ κήπου, διέκοψε τὴν γλυκεῖαν συνδιάλεξίν των. Ἐσπευσαν νὰ ἀνοίξωσι τὴν θύραν καὶ εὐρέθησαν πρὸ ἀλγεινοῦ θεάματος. Μία γυνὴ κατέκειτο ἐκεῖ, ἐξηντημένη ἐκ τῆς ἀσθενείας καὶ προφανῶς ἐκ τῆς πείνης. Τὴν ἀνήγειραν μετὰ προφυλάξεως, τὴν ὠδήγησαν εἰς τὴν σκιάν καὶ ἐκεῖ τὴν ἐπεριποιήθησαν, ἢ βοηθεία τῆς καλῆς των μητρός, μετὰ πολλῆς στοργῆς, ἕως ὅτου συνῆλθε. Μαθοῦσαι δὲ παρ' αὐτῆς, ὅτι ἦτο μόνη εἰς τὸν κόσμον καὶ οὐδένα εἶχε πόρον ζωῆς, παρακάλεσαν τοὺς γονεῖς των, ὅπως τὴν παραλάβωσιν ὡς ἐπιστάτριαν τοῦ οἴκου καὶ τῆς ἐπιμέλειάς των.

Ἡ πτωχὴ γυνὴ, ἀπαλλαγείσα οὕτω τῆς πείνης, προσελάθη διὰ τῆς πιστῆς καὶ ἀφωσιωμένης ἐργασίας τῆς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς πρὸς τὴν φιλόξενον ἐκείνην οἰκογένειαν. Ἀλλὰ τὴν μεγαλειτέραν καὶ εὐκρινεστέραν λατρίαν ἐπεφύλαξεν εἰς τὰς δύο χαριτωμένας ἀδελφάς, τὰς ὁποίας ἐθεώρει ὡς τοὺς σωτήρας αὐτῆς ἀγγέλους.

ΘΑΛΕΙΑ Γ. ΛΕΟΝΤΙΔΟΥ.

ΜΙΑ ΚΑΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ἀραβικὸς μῦθος.

Εἰς χωρικὸς εἶχεν εἰς τὸν σταυλὸν του ἓνα βοῦν καὶ ἓνα ὄνον. Μστεχειρίζετο τὸν βοῦν κάθε ἡμέραν, διὰ νὰ καλλιεργῇ τοὺς ἀγρούς του καὶ ἀνέβαινεν ἐπὶ τοῦ ὄνου του, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν.

— Ἄ! εἶπε μίαν ἐσπέραν ὁ βοῦς εἰς τὸν ὄνον, ἐπιστρέφων, εἶσαι εὐτυχῆς αἱ καλλίτεροι φροντίδες τοῦ κυρίου μας εἶναι δι' ἐσέ' δὲν ἔχεις σχεδὸν τίποτε νὰ κάμῃς καὶ τρώγεις ἐδῶ ἐν ἡσυχίᾳ καλὸν ἄχρον. Ἐγώ, τοῦναντίον, σύρω τὸ ἄροτρον ἀδιακόπως καὶ δὲν ἔχω νὰ φάγω, παρὰ ὀλίγες φουχτιές χορτοῦ κατὰ τὸ ἡμισυ ξηροῦ, καὶ ἐπιστρέφω κάθε βράδην σκοτωμένος ἀπὸ τὴν κόπασιν.

— Εἶσαι πολὺ ἀνόητος, ἀπήντησεν ὁ ὄνος: ἂν ὁ κύριός μου μὲ παραφορτόνῃ μὲ ἐργασίαν καὶ ἂν εἶχα κέρατα μακρὰ καὶ

σουβλερά, ὅπως τὰ δικά σου, γρήγορα θὰ τὸν εἶχον ξεπαστρέψῃ.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ βοῦς, δὲν τὸ ἐσκέφθην ποτέ. Ἄλλ' ἂς κοιμηθῶμεν τώρα, διότι εἶναι ἀργά.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὅταν ὁ χωρικός ἦλθε, διὰ νὰ λύσῃ τὸν βοῦν του, ἐκεῖνος ἠγέρθη, ἔβγαλε φωνὴν τρομερὰν καὶ, σκύπτων τὰ κέρατα, ἐφοβέριζε τὸν κύριόν του.

— Ἄ! ὁ βοῦς μου ἔχει πυρετόν, ἐσκέφθη ὁ χωρικός, τὸν εἰργάσθηκα πολὺ τὰς ἡμέρας ταύτας καὶ δὲν δύναται νὰ κάμῃ τίποτε σήμερον. Διὰ τοῦτο τοῦ πρέπει ἀνάπαυσις. Δυστυχῆς ζῶον! τοῦ πρέπει δικαίως ἡσυχία. Εὐτυχῶς, ὅτι ἔχω ἐκεῖ τὸν ὄνον, ὁ ὁποῖος δὲν κάμνει τίποτε. Δύναται νὰ καλλιεργήσῃ δύο ἡμέρας τὴν ἐβδομάδα οὕτως θὰ εἶναι ἴσως ὀλίγον κουραστικός, ἀλλὰ περὶ ὁ ἀγρός μου νὰ καλλιεργηθῇ.

Μετὰ ταῦτα ἔλυσε τὸν ὄνον καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν ἐργασίαν, καὶ ὁ βοῦς ἔμεινεν ἡσυχος καὶ χαροπὸς ὅλην τὴν ἡμέραν.

Καὶ ὁ ὄνος, σύρων τὸ ἄροτρον, ἐσκέφθη τὰ ἀπρόοπτα δυσάρεστα, τὰ ὁποῖα περιμένουν τοὺς δίδοντας κακὰς συμβουλίας.

(Μετάφρασις)

ΜΗΝΑΣ Γ. ΛΟΘΟΝΙΑΣ

Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, μετὰ τῶν ἄλλων παραβολῶν, διηγήθη καὶ τὴν τοῦ εὐσπλαγχνου Σαμαρείτου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκείναι μεγάλως ἡ ἀρετὴ τῆς καλῆς χρήσεως τοῦ πλούτου. Δυστυχῶς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τοῦ ὕλισμου καὶ τῆς ἀκολασίας γίνεται κακίστη χρῆσις τοῦ πλούτου, κολοσσιαῖα δὲ ποσὰ δαπανῶνται καθ' ἐκάστην εἰς ἀκαίρους διασκεδάσεις καὶ ἄσεμνα θεάματα, εἰς πότους καὶ ἀκολασίας καὶ, πρὸ πανιός, εἰς πολυτελεῖς καὶ ἀσέμνους ἀμφιέσεις.

Πολλοὶ τῶν καθ' ἡμᾶς πλουσίων, περὶ οὐδενὸς ἄλλου μεριμνῶσιν, εἰμὴ περὶ τὴν συσσώρευσιν ἀπέριου πλούτου δι' ἐπαισχύντου τοκογλυφίας καὶ φιλαργυρίας. Ἄλλ' ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη, ἀνωτέραν πάσης ἄλλης ἀρετῆς διδάσκει ἡμᾶς τὴν αὐτοθυσίαν καὶ τὴν αὐταπάρνησιν. Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη, θεωροῦσα πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἀδελφούς καὶ ἴσους πρὸς ἀλλήλους, ἐκημενεῖζει τὸν ἐγωϊσμόν καὶ τὴν φιλαυτίαν, καὶ δέται ἐν ἴσῃ μοίρα πάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις. «Οὐκ ἐνὶ Ἰουδαίῳ, οὐδὲ Ἑλληνί, δούλος, οὐδὲ ἐλεύθερος, ἄρσεν, οὐδὲ θῆλυ» πάντες εἰς ἐσμὲν ἐν Χριστῷ, ἀδελφοί», λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη θεωρεῖ πάντα τὰ ἀγαθὰ κοινὰ, π.χ. τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τὰς κοινωνικὰς τάξεις κτλ., καὶ διδάσκει τὴν εὐσεβτικὴν χρῆσιν αὐτοῦ, διότι οὐχὶ ὁ πλοῦτος, ἀλλ' ἡ κακὴ χρῆσις αὐτοῦ δυσφημεῖται. Καὶ ὅμως ὁ Σαμαρείτης, ἰδὼν τὸν πληγωμένον, ὑσπλαγγίσθη αὐτόν οὕτω καὶ πᾶς χριστιανός, ὡς ἄλλος Σαμαρείτης, ὀφείλει νὰ εὐσπλαγγιζέται τοὺς πάσχοντας καὶ πάντοτε νὰ μεταχειρίζεται τὸν πλοῦτόν του εἰς ἀγαθοεργούς σκοπούς.

ΜΑΡΤΑΡΙΤΑ Σ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΑ

Ἡ *Αἰωνία νεότης*, ἀφοῦ ἐδίδασκε τὸς «Συνομιλίας» τοῦ Φοίβου διὰ τὰ δέκα βιβλία τῆς ἐξοχῆς, ρίπτει τὴν ἰδίαν, ὅτι θὰ ἦτο πολὺ καλόν, ἐπειδὴ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔργα δὲν εὐρίσκονται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα ὡς τὸ *Παιδικὸν δημοσιευμὸν* ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοιαῦτα. Δὲν εἶναι ἀσχημὴ ἢ ἰδέε σου, καλὴ μου φίλη, ἀλλὰ λάβε ἄπ' ὄψιν, ὅτι ὁ χῶρος τοῦ *Παιδικοῦ* δὲν τὸ ἐπιτρέπει αὐτὸ νὰ γίνῃ καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν. Ὡς πρὸς τὴν ἄλλην ἰδέαν, τὴν ὅποια, μὲ ἀναφέρεις, σὲ πληροφοροῦ, ὅτι εἰς τὴν Εὐρώπῃ ὑπάρχουν περιοδικὰ τῆς κατ' οἶκον ἐκπαιδεύσεως. Αὐτὰ προετοιμαζοῦν τὰ παιδιὰ, διὰ νὰ εἰσαχθοῦν εἰς ἀνώτερον σχολεῖα, τὰ διδάσκουν, διορθοῦν τὰ θέματά των, τὰ παραδίδουν ἀκόμη καὶ διαφόρους γλώσσας. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ συντάκται τῶν περιοδικῶν αὐτῶν ἔχουν μέρος διδασκάλου καὶ ὅτι οἱ σπουδασταὶ εἶναι μαθηταὶ των, σκορπισμένοι εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς γῆς.

Βεβαίως, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἀλλέως, *Πριγκηπιανὲ ζέφυρε*, ἀφοῦ ζῆτε καὶ εἰς τὴν ἐσχιστὴν τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῶν μεγαλοπόλεων. Δὲν ξέυρεις, ὅτι ἡ ζωὴ αὐτὴ κουραεῖ καὶ ἐξαντλεῖ; Δὲν κόμουν καλὰ οἱ γονεῖς ἐμεῖτοι, ποῦ ἐπιτρέπουν εἰς τὰ παιδιὰ των, κάτω τῆς ἡλικίας τῶν 16 ἐτῶν, νὰ ξενυχτοῦν ἕστω καὶ μετὰ καλὰς συντροφιᾶς, διότι δὲν εἶναι ὁ ἠθικὸς λόγος, ποῦ πειράζει, ἀλλ' ὁ φυσιολογικὸς. Ἡ νεαρὰ ἡλικία τρέφεται μὲ τὸ ὀξύγονον καὶ μὲ τὸν ὕπνον.

Διατί ὄχι, *Λευκὴ μου ἄγγελε*; ἡ περίοδος τῶν διακοπῶν εἶναι πολὺ κατάλληλος, διὰ νὰ βάλῃ κάποιος τὰς βάσεις εἰς μίαν ξένην γλῶσσαν. Ἄν μάλιστα κατάρθωνται ν' ἀρχίσῃ καὶ συνομιλίαν πρακτικὴν, θὰ ἦτο προτιμώτερον. Ὑπάρχουν δύο τρόποι, κατὰ τοὺς ὁποίους εἴμπορεῖ τὸ μάθη κάποιος μίαν γλῶσσαν: Τὸ μάτι καὶ τὸ αὐτί. Μὲ τὸ πρῶτον φωτογραφίζει κάποιος τὰς λέξεις καὶ σχηματίζει φωτογραφικὰς εἰκόνας, μὲ τὸ ἄλλο ἀκουστικὰς ἢ μίαν μεθοδὸς συμπληθεῖν τὴν ἄλλην. Μία καὶ μόνη εἶναι ἀνεπαρκής.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλον στέλλω εἰς τὸν *Μην. Ἑπ. Ἡλιάδην*, ὁ ὁποῖος ἐπιμένει, ὡς τὸ *Παιδικὸν* ἐκδίδεται δις τῆς ἑβδομάδος—τὴν *Ρωδοχρονὴν βιολετταν*, ἡ ὅποια δὲν παραπονεῖται ἐναντίον μου, ὅτι δὲν τῆς ἀπαντοῦσα, ἀφοῦ αὐτὴ δὲν... μὲ ἔγραφε προσφέρει χαιρετισμοὺς εἰς τὸ *Ἀστειρῆν* τοῦ *εὐρανοῦ*, τὴν *Ἀποποιαν* *Τοσούνογλου*, τὸν *Γεργὴν Δελφίνα*, τὸ *Ἄγρον* *περιστρεκί* καὶ τὴν *Ἄνναν* *Περιστρεκί*—τὸν *Ἀθην*, ὁ ὁποῖος μὲ συνιστᾷ μίαν νέαν φίλην τὸν παρακαλῶ μόνον νὰ μὴ γράφῃ εἰς ἓν φύλλον χάρτου πνευματικῆς καὶ ἐπιστολᾶς—τὴν *Χιονισμένην* *Σαχάραν*, τὴν ὅποιαν μὲ πολλὴν χαρὰν δέχομαι εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ «κρῦς τῆς ψευδώνυμου», ὡς λέγει φρονεῖ ἀκόμη, ὅτι τὸ νὰ ἐκδοθῇ τὸ *Παιδικὸν* δις τῆς ἑβδομάδος δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ φύλλου, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστους του—τὴν *Σελήνην* τοῦ *Ἀδύουστου*, ἡ ὅποια δὲν θέλει καὶ δὲν εἶναι τοῦ χαρακτήρος τῆς νὰ φαίνεται θυμωμένη διαβιβάζει τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς εἰς τὴν *Τσουκνίδα* τῆς *Χαλκηδόνας*, τὴν ὅποιαν παρακαλεῖ νὰ μὴ περὶ τὴν *Βαρκοῦλα* τοῦ *Εὐξείνου*, τὴν *Ἰωάνναν* *Παραγιώτογλου*, τὸν *Εὐαίσθητον* *βράχον* καὶ τὸ *Δελφίν* τοῦ *Εὐξείνου*—τὸν *Διονύσιον* *Χ'* *Σταύρου*, ὁ ὁποῖος ἀπορεῖ πῶς, «παρ' ὅλας τὰς παραινέσεις καὶ συμβουλὰς ὕμῶν καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ συνεργάτου σας Φοίβου, μερικοὶ μικροὶ φίλοι ἀπεγράφουν πνευματικὰς ἀσκήσεις»—τὴν *Εὐρύκλειαν* *Ε. Πάσσα*, ἡ ὅποια μὲ στέλλει ἓν εὐχρότερον γράμμα—τὸν *Κίμων* *Ἡλ. Βλάτταν*, τὸν ὁποῖον εὐχομαι περαστικὰ διὰ τὸ «τραῦμά του εἰς τὸν ὀφθαλμόν» πῶς σοῦ συνέβη αὐτό; ἀπὸ ἀπροσέξιας ἢ ἄλλως;—τὴν *Κικὴν* *Ν. Κωνσταντινίδου*, τὴν κατεπιθροισασμένην μὲ τὴν «Πεισματάραν». Ἀρὰ γε, διατί τὴν ἀγαπᾷς; μήπως εἶσαι καὶ σὺ

πεισματάρα; δὲν τὸ πιστεύω διαβιβάζω τοὺς χαιρετισμοὺς σου εἰς τὴν *Θάλειαν* *Λουκίδου* καὶ τὰ ἀδελφάκια *Ἀνδρέαν* καὶ *Ἐλένην* *Χρ. Ζαχοπούλου*—τὴν *Τσουκνίδα* τῆς *Χαλκηδόνας*, ἡ ὅποια σὲν τὴν ἀλεποῦ μισοκακόμοισι παραπονεῖται πῶς «ὅλοι οἱ Χαλκηδόνοι παιδιοὶ κύκλοι ἐπιτίθενται ἐναντίον τῆς» καὶ ἀπειλεῖ, ὅτι σὲν τσουκνίδα, ποῦ εἶναι, θὰ τοὺς τοιμπίσῃ. Μὰ ἡ τσουκνίδα δὲν τοιμπᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ χαιρετᾷ κατὰ προτίμησιν τὸν *Εὐαίσθητον* *βράχον*, τὸν *Καλόγνωμον*, τὴν *Βαρκοῦλα* τοῦ *Εὐξείνου*, τὸν *Υψηλὴν* *Ἀστειρῆν*, τὸν ὁποῖον συμβουλεύει νὰ γίνῃ «βραχυπέτης», τὴν *Λαφροσιφανωμένην* *νίκην*, εἰς τὴν ὅποιαν συνιστᾷ νὰ βάλῃ καὶ μερικὰ λουλούδια εἰς τὸ στεφάνι τῆς. Ἡ *Τσουκνίδα* δὲν ξεχνᾷ καὶ τὴν δουλειὰ τῆς καὶ ἐρωτᾷ πῶς μὲ καρδιά, ἂν καὶ πληγωμένη, εἴμπορεῖ νὰ ζῆ; ὡς τῆς ἀπαντήσῃ ἡ *Πληγωμένη* *καρδιά*—τὸν *Θηλυκὸν* *διόβολον*, ὁ ὁποῖος ἐμψανίζεται μὲ πολὺ ἀγρίας διαθέσεις καὶ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν *Βαρκοῦλα* τοῦ *Εὐξείνου*, τὴν ὅποιαν συμβουλεύει νὰ εἶναι περισσότερο προοδευτικὴ καὶ νὰ βάλῃ κινήτηριον μηχανὴν καὶ νὰ μὴ ἀρῆται εἰς τὸν ἄερα, τὸν *Καλόγνωμον*, τοῦ ὁποῖου θαυμάζει (!) τὸ ψευδώνυμον, παρακαλεῖ νὰ τοῦ στείλῃ ἀπὸ τὰς καλὰς συμβουλὰς του, ποῦ ἔχει, τὸν *Εὐαίσθητον* *βράχον*, εἰς τὸν ὁποῖον συνιστᾷ νὰ στήρῃ ἀγουρίδα καὶ νὰ μὴ θυμῶνῃ, καὶ τὴν *Λαφροσιφανωμένην* *νίκην*, ἡ ὅποια ἂν μᾶθη πρῶτα τὰ ἀγγλικά καὶ ὕστερα ἂν ἀρχίσῃ νὰ τὰ ὀμιλῇ—τὴν *Φαιδρῶν* *Μακροχωρίτιδα*, ἡ ἡτις ὁμολογεῖ, ὅτι τὸ «*Ἄπ' Ὀλα*» θὰ ἀναπληρώσῃ τὸ σχολεῖον, «διότι, ἐνθ' ἐκεῖνο κλείει τὰς πύλας του, αὐτὸ παρέχει περισσότερο ὕλην» ἐκφράζει τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς διὰ τὴν φιλανθρωπικὴν κίνησιν τοῦ *Παιδικοῦ* καὶ ἐπιθροῦνε ὅλους τοὺς ἀναγνώστους του εἰς αὐτήν. Ὅσον διὰ τὸ *Ἀστειρῆν* τοῦ *εὐρανοῦ*, λέγει, ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ νομῶδες τοῦ ψευδώνυμου ἐμάντευσσε τὸ κρυπτόμενον πρόσωπον καὶ τοῦ εὐχεται περαστικὰ—τὸν *Κ. Α. Κελοκωθόπουλον*, τὸν ὁποῖον δέχομαι εἰς τὴν συνεργασίαν. Ὁ μικρὸς μου αὐτὸς φίλος ἔχει μίαν ἰδέαν: τὸ *Παιδικὸν* δηλοδὴ νὰ ἐκδίδεται τῶρα τὰς διακοπὰς τοῦλάχιστον δις τῆς ἑβδομάδος ἢ πολυτέλειον—τὸν *Τιμοθέοντα* *Στ. Πετρίδην*, τοῦ ὁποῖου ἔλαβα τὰς ἐπιστολὰς καὶ τὸ ἔργον, ἐδόθη πρὸς ἀνάγνωσιν—τὸν *Γ. Κ. Σατηριεῖδην* ὁ ὁποῖος ἐκλήθησεται, διότι τὸν ἐνεθυμήθη ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸν, ἔλαβα τὰ ἔργα σου—τὴν *Δροσιρῶν* *πρωτὴν*, τὴν ὅποιαν δέχομαι εὐχαρίστως εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου... καὶ εἰς τὸ γραφεῖόν μου, διὰ νὰ μὲ δημοσιῶν—τοὺς *Κ. Ε. Μαργάκην*, *Στυλ. Κ. Χ'* *Γεωργίου*, *Β. Γ. Ρίμιον*, *Μ. Α. Λουκίδην*, *Ἀημ. Π. Σανταλιεῖδην*, οἱ ὁποῖοι μὲ ἔστειλαν μίαν κοινὴν ἐπιστολήν, διὰ τὰ μὲ παραπονεθῶν, ὅτι τοὺς ἐξέχασα—τὸν *Μικρὸν* *καλλιτέχνην*, τὸν ὁποῖον συγχωρῶ μὲ τὴν καρδιά μου, ἀφοῦ τόσον εὐμορφα δικαιολογεῖται—τὸν *Ἀθ. Στ. Καρασταμάτην*, τοῦ ὁποῖου κατέχω ὅλας τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἐξ ὧν δύο δημοσιεύθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς καὶ ἄλλαι.

Ἐνεκρίθησαν τὰ ἔργα: «Στὰ εὐσπλαχνικὰ παιδάκια» *Ἰωάννης Γ. Κολυτσοῦ*, «Ἐνας τάφος» *Σηξέμ*, «Ἄς ἔχωμεν καλὸν χαρακτήρα» *Σταματίου Ε. Πάσσα*, «Εὐφίτια μαρκησιᾶς» *Μικροῦ στρατιώτου*, «Τὸ παραμῦθι ἐίδος παιδιοῦ» *Φ. Ι. Κ.*, «Οἱ μαγικοὶ γάνοι» *Ἀλεξάνδρου Θ. Εὐκλείδου*, «Ὁ εὐσπλαγχνὸς μαθητὴς» *Στυλιανοῦ Δ. Ἀγγελίδου*.

ΕΙΡΗΝΗ

ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΙΑ ΤΗ ΠΤΩΧΑ ΠΑΙΔΙΑ

Οἱ καλοὶ μας φίλοι εὐθὺς ἔβαλαν εἰς ἐφαρμογὴν τὴν ὠραίαν πρότασιν, ὡς μᾶς στείλουν τὰ διδακτικὰ βιβλία των, τὰ χρησιμοποιοῦμενα χάριν τῶν πτωχῶν παιδιῶν. Αἱ ἀποστολαὶ ἤρχισαν καὶ θὰ δημοσιεύωμεν εἰς ἰδιαιτέρους καταλόγους τὰ ὀνόματα τῶν ἀποστολέων.

Κατάλογος Α'.

Δημήτριος Α. Χ.	Τόμους	9
Θεοδόσης Ι. Μακρίδης	»	8
Κωνστ. Θ. Εὐκλείδης	»	4
		Τόμους 21

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΘ΄
Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

[Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος περιλαμβάνει τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων 331—360, αἵτινες θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φύλλα 39—41].

331.—*Ἄινγμα.*

Ἐχω τριάκοντα ἔμπρός, τριάκοντα ὀπίσω καὶ δέκα εἰς τὸν τράχηλον... Ἄχ! πῶς νὰ τὰ [σηκῶσω!]

Ἄν ἠδυνάμην διὰ σοῦ νὰ τὰ ἀπλοποιήσω εἰς πέντε μόνον, τί καλὰ!... καὶ θὰ τὸ κατορθώσω! τὰ πάντα μου ἐνούμενα ἀποτελοῦσιν ἓνα ἀνώγειμον λιμένα.

(Ἄπ. Μ. Α. Σεργιάδης).

332.—*Γεῖφες.*

Εἶμαι Γαλῆ σοφὴ! Τίς; ἔλα δὼ οὐ! Σὰν ἐπτά.

(Ἄπ. Κωνστ. Γ. Ὀδοιπορίδης).

333.—*Ἀκροστοιχίς.*

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητούμενων λέξεων νὰ σχηματισθῇ κράτος: 1) ἐπίθετον, 2) τροφή, 3) ἐπίθετον, 4) ποτόν, 5) ὕψωμα, 6) βασιλόπαις, 7) πορθμὸς, 8) ποτόν, 9) ὄνομα, 10) μέρος πλοίου, 11) ἐπίθετον, 12) τρυφελοῦν γραμμικῆς.

334.—*Μαίανδρος.*

.....
.....
.....
.....
.....

Νὰ ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγνώσκωνται κατὰ σειράν: ποταμὸς, κύριον διοισμ, γῆσος, ὀπρωκόν, οὐζυγος βασιλέως τῶν Θηδῶν, ἀσπῆθ, φιλόσοφος, αὐτοκράτωρ, πόλις.

(Ἄπ. Γοργὸς Δελφίν).

335.—*Στοιχειογραφίος.*

Τὸ πρῶτόν μου εἶναι σύνδεσμος, τὸ δεύτερόν μου τῆσος, τὰ δύο μου ἂν ἐνωθοῦν, ἔν ὄνομα ἀποτελοῦν.

(Ἄπ. Μεν. Ἑπ. Ἡλιάδης).

336.—*Περίεργον.*

— Πῶς εἶναι δυνατόν μ' ἓν μόνον γράμμα ἦσως τῆς *Μικρᾶς* *ἐπειρίας* νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀρχαῖον βασιλεῖα καὶ ὁ βασιλεὺς πάλιν, τῇ προσθήκῃ ἓνός γράμματος, νὰ φανερωθῇ ὡς κυρίαρχος;

(Ἄπ. Στυλιανὸς Κ. Χ' Γεωργίου).

337.—*Τρίγωνον.*

..... διαίρεσις χρόνου
..... αὐτοκράτωρ Βεζαντίου
..... πατριάρχης Κων/πόλεως
..... νῆσος τῆς Μ. Ἀσίας
..... ἀρχαῖος ποιητὴς
..... νῆσος τοῦ Αἰγαίου
..... μέρος τοῦ σώματος
..... μέρος τοῦ προσώπου
..... ἀνταρμία
..... γράμμα

(Ἄπ. Αἰωνία ἑλπίς).

338.—*Γεωγραφικὴ ἐρώτησις.*

— Ποῖον ποταμὸν τῆς Εὐρώπης ἂν ἀφαιρέσωμεν τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον γράμμα μεταβληταί εἰς ἀρχαῖον ἄνθρωπον;

(Ἄπ. Θεόδ. Κ. Ἀπόστος).

339.—*Ἀναγραμματισμοί.*

Αἰχμὴν ἂν ἀναγραμματίσῃς, ἑλιπίδα εἰθὺς θὰ σχηματίσῃς.

(Ἄπ. Δημ. Π. Σανταλιεῖδης).

340.—*Παράδειξον.*

— Ποῖον ἀκρωτήριον κόπται;

(Ἄπ. Ἐκείνος Ἀχιλλεύς).